

Sermaye devletinin kanlı sicilinde bir sayfa: 10 Ekim Ankara Katliamı

Emperyalizmin tüm dünya halklarının başına bela ettiği IŞİD çetesinin, 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara'da yapılacak olan Emek, Demokrasi ve Barış Mitingi'nde gerçekleştirdiği ve 109 kişinin yaşamını yitirdiği Ankara Gar Katliamı'nın üzerinden tam 2 yıl geçti. Anısı zihnimize hâlâ canlı olan bu katliamın nasıl Türk sermaye devleti ile ortak gerçekleştirildiği 2 yıldır ortaya çıkan her yeni bilgi ile bir kez daha kanıtlanıyor.

Katliamın devlet eliyle gerçekleştirildiği zaten istihbaratın, polisin ve yargının tutumu üzerinden açık hale gelmişti. Yakın zamanda basına yansıyan görüntüler bu gerçeği bir kere daha doğruladı. Görüntülerde canlı bombaların Ankara'nın en merkezi noktalarında ellerini kollarını sallayarak gezdikleri ve mitinge giriş esnasında hiçbir aramayla karşılaşmadıkları görülüyor. **s.4**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 38
6 Ekim 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

**Sermayenin "demir yumruğu" AKP iktidarı,
yeni bir saldırı furyasına hazırlanıyor...**

Sömürü ve yağma düzenine karşı mücadeleye

www.kizilbayrak11.net

**"Direniş şüphesi" ile
hukuksuzluğa devam...**

Davadan bir kez daha çıkartılacak en büyük ders, burjuva hukukuna, hukukun sınıflar ve siyasetler üstü olduğu yanılması kanılmaması gerektir.

**Üçlü "şer ittifakı"na karşı
mücadele kaçınılmazdır**

Metal işçileri ile MESS patronları arasındaki kavgayı kızıştırarak olan TİS süreci, uzlaşmaz iki sınıf arasındaki çatışmada önemli bir eşik olacak.

**Katalonya bağımsızlık
referandumu üzerine**

Savru lan tehditlere, İspanyol polisinin estirdiği dizginsiz teröre rağmen Katalanlar referandumda, %90 oranında "evet" oyu verdi.

Üçlü "şer ittifakı"na karşı mücadele kaçınılmazdır **s.8**

Büyük devrimin aynasında parti davası **s.12**

Sömürü ve yağma düzenine karşı mücadeleye!

İşçi sınıfı ve emekçiler sermayenin ve onun hizmetine koşan iktidarın bütçede açtıkları gediği kapatmak zorunda değildir. Tersine, hem yağmacılara ve savaş kışkırtıcılarına karşı direnip faturayı onlara ödetmek hem de yağma düzenini yıkmak için mücadele etmek gibi zor ama onurlu bir sorumluluk onları beklemektedir.

Sermayenin “demir yumruğu” AKP iktidarı, yeni bir saldırı furçasına hazırlanıyor. Orta Vadeli Program (OVP) adı altında torbaya tıkıştırılan saldırı yasalarını meclis gündemine taşıyan iktidar, ilk fırsatta icraatlara da başlayacak. Torba yasaların meclisten dönmesi gibi bir ihtimal de bulunmuyor. Zira muhalefetin hükümsüz olduğu mecliste, sarayında sefahat süren Erdoğan’ın borusu ötüyor.

Motorlu Taşıtlar Vergisi’ne (MTV) %40 oranında zam yapılacağına açıklanması, dikkatlerin bu noktada yoğunlaşmasına yol açsa da, saldırı furçasında işçi ve emekçileri daha da yoksullaştıracak pek çok yasa mevcut. İşçilerin, kamu emekçilerinin ücretlerine %3-5 oranında zam yapanlar, enflasyondan doğan kayıplara ek olarak vergileri %40 oranında arttıracak kadar pişkinleşmiş durumdadır. Yoğun tepki üzerine AKP şeflerinin yaptığı, “MTV makul seviyeye çekilecek” yönündeki açıklamalar yanıltıcı olmamalı. Zira MTV saldırı furçasının halkalarından sadece biridir. Diğer bir ifadeyle işçi sınıfı ve emekçiler, sömürü ve yağmayı “din şalı” ile örtmeye çalışan tek adam diktasının kapsamlı bir saldırısıyla karşı karşıya bulunuyorlar.

YAĞMALIYORLAR, ÖDEYİN DİYORLAR

Basına yansıyan bilgilere göre 2017 yılı bütçesi 89 milyar lira açık vermiş. Yani iktidarın efendileri, yıllık bütçeden 89 milyar lira fazla harcama yapmışlar. Oluşan bu açığı dolaylı vergileri arttırarak, Bireysel Emeklilik Sistemi’ni (BES) zorunlu hale getirerek, eğitimi özelleştirerek, bütün kamu hizmetlerini paralı hale getirerek kapatmayı hedefliyorlar. Yani bütçeyi onlar yağmaladı ama iktidar gücünü kullanarak faturayı işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek için bastırıyorlar.

Hem kapitalistler hem onların vurucu gücü olan din istismarcısı AKP iktidarı, pişkinlikte sınır tanımıyor. Öyle ki, kendileri lüks ve sefahat içinde yaşarken,

emekçilerin üç kuruşluk gelirine göz dikmekte beis görmüyorlar. Görmeyecekler de. Çünkü onların sınıf karakterleri, yani işçi sınıfının ürettiğini yağmalayarak varlıklarını sürdürmeleri, pervasızlıkta sınır tanımamalarına yol açıyor, hatta bunu zorunlu kılıyor.

%3-5 beş oranında ücret zammı alan işçi sınıfı ve emekçilerin reel ücretleri artmamış düşmüştür; tarım emekçilerinin durumu ise daha da vahimdir. Hal böyleyken emekçiler, 89 milyar liralık bütçe açığının sorumlusu olamazlar. O halde bu devasa servet kimler tarafından yutulmuş/yağmalanmış?

Yansıdığı kadarıyla bunun bir kısmı, “teşvikler” vb. kılıflarla doğrudan doğruya kapitalistlere aktarıldı/aktarıyor. “Yap-İşlet-Devret” adı altında AKP’nin etrafındaki yiyici takımından kapitalistlere milyarlar tutarında ihaleler veriliyor. “Gelir garantisi” tanınan bu şirketlerin her biri bir bütçe yağmacısıdır. Örneğin Osmangazi Köprüsü’nü yapan şirket, geçiş garantisi verilen ancak geçiş yapmayan 8 milyon aracın geçiş ücretini bütçeden tahsil ediyor. Üçüncü boğaz köprüsü, Avrasya tüneli ve başka yerleri inşa eden şirketlere de düzenli para akışı sağlanıyor.

Kapitalistlere altın tepside sunulan büyük servetlerin yanı sıra, yağmadan büyük pay alan başkaları da var. Örneğin bütçe yutan yerlerden biri AKP şefinin kaçak sarayıdır. Sadece “temizlik giderleri” 2 milyon 48 bin 921 TL tutan bu sarayın “kırıltilmesi için” ne büyük servetler harcadığını kestirmek zor. Saray sefahatinin yanı sıra, bir de Cumhurbaşkanı’nın kullandığı “örtülü ödenek” diye bir şey de var. Bu kılıf altında karanlık işlere harcanan paranın miktarı bile toplumdan gizleniyor. Yani bu “yağma kalemi” için ne kadar pay ayrıldığını toplum bilmiyor. Ama devasa bir rakam olduğundan da kimse kuşku duymuyor. Ayrıca son dönemde yayılmacılık ve savaş kışkırtıcılığı

eşliğinde silahlanmaya da büyük servetler harcadığı söyleniyor. Nitekim AKP şefleri, emekçileri soyarak tahsil edecekleri paranın “milli güvenlik” için harcanacağına dair vaazlar vermeye başladılar bile. Görüldüğü üzere bütçeyi onlar yağmalıyor ama torba yasalar çıkararak emekçilere “siz ödeyeceksiniz” diye buyuruyorlar.

FATURA YAĞMACILARA ÖDETTİRİLMELİDİR

Yıllardır grevleri yasaklayan, kısa süre önce ise hafta sonu tatili hakkını gasp eden, bazı iş kollarında işgününü 12 saate çıkararak AKP iktidarı, iş cinayetlerinin önlenmesi için tedbir alınmasını zorunlu kılan yasanın meclis gündemine taşınmasını da engelliyor. Günden güne zıvanadan çıkan bu iktidar, hazırladığı son torba yasa ile emekçilere düşmanlıkta bir sınır tanımadığını/tanımayacağını bir kez daha kanıtlamıştır.

Bu icraatlara imza atan din bezirganları, sermayenin demir yumruğu olarak görevlerini yerine getiriyorlar. Dün olduğu gibi yarın da öyle olacak. Bu noktada kritik olan, işçi sınıfı ve emekçi müttefiklerinin de sınıfsal rollerini hakkıyla oynayabilmeleridir. Aksi halde ne bu saldırı furçası durdurulabilir ne de yenilerinin gelmesi önenebilir. Küresel krizin aşılanmadığı, Türkiye ekonomisinin halen “en kırılgan” ülkeler listesinde olduğu dikkate alındığında, yeni dalgaların gelmesi şaşırtıcı sayılmamalıdır.

Vurgulamalıyız ki, işçi sınıfı ve emekçiler sermayenin ve onun hizmetine koşan iktidarın bütçede açtıkları gediği kapatmak zorunda değildir. Tersine, hem yağmacılara ve savaş kışkırtıcılarına karşı direnip faturayı onlara ödetmek hem de yağma düzenini yıkmak için mücadele etmek gibi zor ama onurlu bir sorumluluk onları beklemektedir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/38 * 6 Ekim 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kaçak sarayın temizlik masrafı bile yıllık 2 milyon TL

Sermaye devletinin, kendisine her şey mubah görülen şefi Erdoğan'ın ve sarayının masrafları Sayıştay'ın 2016 raporunda kısmen yer buldu. İşçi ve emekçilere kuruşla zamlar reva görülüp yeni vergilerle, enflasyonla bunlar lira olarak geri alınırken, Erdoğan'ın gizlenmek istenenlerin dışındaki harcamalarının büyüklüğü dikkat çekiyor.

Sayıştay'ın 2015 raporunda 150 milyon liralık açıkça "gizli" olan örtülü ödeneği, 7 Mart 2015'te yapılan yasal düzenlemenin ardından 2016 raporunda tamamen gizlendi.

Erdoğan'ın sözde aldığı "aylık maaş", esasta ise işçi ve emekçilerin cebinden kesip kendi cebine koyduğu aylık haraç, 2016 yılında 43 bin 750 TL'den, 49 bin 250 TL'ye çıkarken, 2017 bütçesine göre de bu miktar 53 bin 500 TL olarak kesiliyor.

7 Haziran ve 1 Kasım seçimlerinin yapıldığı 2015'te Cumhurbaşkanlığı personelinin yurt içi ve yurt dışı seyahatlerinde "yolluk gideri" için 9 milyon 995 bin 495 TL'lik harcama, seçim yapılmayan 2016'da 10 milyon 231 bin 758 TL'ye çıktı.

TEMİZLİK 2 MİLYON TL

Sayıştay'ın 2015 yılı Cumhurbaşkanlığı raporunda "Gizli Hizmet Giderleri" kaleminin, 2016 yılı raporunda yer alması dikkat çekti. Bunun yanında birçok kalem de rapora girmedi. Su, elektrik, ısıtma, internet gibi kalemlere yer verilmeyen raporda "tüketime yönelik mal ve malzeme alımları" kaleminden 26 milyon 489 bin 93 TL harcadığı yer aldı. 2016'da Erdoğan'a aylık 49 bin 250 TL "maaş" ödenirken, sarayın "temizlik" gideri ise 2 milyon 160 bin 927 TL oldu.

Saray "tıbbi ve laboratuvar sarf malzemelerine" 2016'da toplam 2 milyon 160 bin 927 TL harcadı. Sarayın "temizlik giderleri" ise 2 milyon 48 bin 921 TL

tuttu. Cumhurbaşkanlığı'nın kullandığı nakil vasıtaları lastikleri için 728 bin 935 TL harcadı. 2015'te Cumhurbaşkanlığı'nın "yakıtlar, yakıt katkıları ve katkı yağlar" kalemi için harcanan 267 bin 565 TL, 2016 yılı tablolarına, 327 bin 488 TL olarak yansıdı.

MUTFAĞA 1 MİLYON 216 BİN TL

Sarayın kırtasiye masrafları 2016 yılında 1 milyon 540 bin 858 TL oldu. Saray'ın "beslenme, gıda amaçlı ve mutfakta kullanılan tüketim malzemeleri" kaleminde ise yıl boyunca 1 milyon 216 bin 63 TL harcadı.

MIT'ÇİLERE FAZLADAN 134 MİLYON

Milli İstihbarat Teşkilatı personeline 768 milyon 877 bin 111 TL harcadı. Bu rakam 2015 yılında 634 milyon 474 bin 623 TL olarak tablolara yansımıştı. Böylece 2015'ten 2016'ya Mit'çiler için harcanan para 134 milyon 402 bin 488 TL arttı.

TEMSİLE 31 MİLYON

İsraf, "tören ve temsiller"le de sürdürüldü. Bunun için 2015 yılında 30 milyon 648 bin 492 TL, 2016'da 31 milyon 72 bin 667 TL harcadı. "Dernek, birlik, kurum, kuruluş gibi kâr amacı gütmeyen kuruluşlara" 2015 yılında 4 milyon 150 bin TL, 2016'da 7 milyon 146 bin 230 TL "transfer edildi."

Dış borç 'milli gelir'in yarısını aştı

Emekçileri, sırtlarına yükleyeceği yeni vergilerle sefaletle sürüklemek isteyen sermaye devletinin dış borçları açıklandı. Dış borçlar 14 yıldır ilk defa milli gelirin yarısını geçmiş oldu.

Hazine Müsteşarlığı tarafından açıklanan rakamlara göre, Haziran ayı itibarıyla dış borç stoku 432.4 milyar dolar olurken dış borç stokunun milli gelire

oranı yüzde 51.8'e çıktı. Böylece 2003 yılından bu yana dış borç stoku ilk kez milli gelirin yarısını aşmış oldu. 2003 yılında dış borç 135 milyar dolara çıkarak milli gelire oranla, yüzde 52.4 seviyesindeydi. Hazine Müsteşarlığı Ekim ayı itibarıyla yılın geri kalanında dış borçlanmaya gitmeyeceğini öne sürdü.

"Faizler düşsün" diyen Erdoğan bankaları ihya ediyor

Türkiye kapitalizminin geçtiğimiz yıl yaşadığı ufak çaplı ekonomik krizin ardından AKP iktidarının, sermayeyi ihya etmek amacıyla devreye soktuğu uygulamalar sermaye cephesinde 'meyve vermeye' devam ediyor.

Geçtiğimiz yıl ve 2017 yılının ilk 6 ayında devasa kârlar sağlayan bankaların 2017 Ocak-Ağustos dönemi net kârında, geçtiğimiz yıla kıyasla yüzde 25,3 artış olduğu açıklandı.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun (BDDK) açıkladığı, bankacılık sektörünün 2017 Ocak-Ağustos dönemine ilişkin ana göstergelerine göre, sektörün aktif büyüklüğü 2 trilyon 989 milyar 909 milyon liraya ulaştı. 2016 sonuna göre 258 milyar 873 milyon liralık artışla geline bu düzeyde, sektörün net kârı da 33 milyar 280 milyon lira ile yüzde 25,3 arttı.

AKP iktidarının hayata geçirdiği OHAL rejimi ve ekonomi

politikalarının dolaysız sonucu olarak patron sınıfının cepleri dolarken, AKP şefleri ikiyüzlü açıklamalarını da yapmaya devam ediyor. Son olarak AKP meclis grup toplantısında konuşan Erdoğan bir kez daha faizlerin yüksekliğinden "şikayetçi" olduğunu öne sürdü. Oysa, AKP'nin dolaysız politikaları sonucu gelen bankacılık sektöründeki kârlar, Erdoğan'ın, söylediklerinin tam tersini yaptığını gözler önüne seriyor.

Vergiler tartışılırken yıllık enflasyon da tırmandı

Sermaye devleti, yeni vergilerle işçi ve emekçilerin ceplerinden yeni soygun kapılarını aralarken, yükselen enflasyon ile emekçilerden düzenli soygununu sürdürüyor.

TÜİK'in açıkladığı Eylül ayı enflasyon rakamlarına göre, geçtiğimiz ay çift hanelere geçen yıllık enflasyon, Eylül ayında da artışını sürdürdü.

Geçtiğimiz yılın Eylül ayına göre, yıllık enflasyon yüzde 11,20 oldu. Tüketici fiyatlarındaki artış; geçtiğimiz aya kıyasla yüzde 0,65, 2016 Aralık sonuna göre, yüzde 7,29, on iki aylık ortalamalara göre de yüzde 9,98 oldu.

AYLIK FİYAT ARTIŞINDA EĞİTİM VE ULAŞTIRMA YİNE BAŞTA

Ağustos ayında, bir önceki aya göre eğitim ve ulaştırma alanlarındaki artışların dikkat çektiği tüketici fiyatlarında, Eylül'de yine bu alanlardaki artışlar göze çarptı. Geçtiğimiz aya göre, eğitimde yüzde 2,08, ulaştırmada ise yüzde 1,58 oranında fiyatlar artarken bunları; yüzde 1,34 ile "çeşitli mal ve hizmetler", yüzde 1,02 ile "lokanta ve oteller" gruplarındaki artış oranları takip etti.

TEMEL İHTİYAÇ VE HAKLAR, HEM PARALI HEM PAHALI

Emekçilerin, ücretsiz olması gereken, eğitim, sağlık, ulaştırma gibi hakları ya da ucuza karşılanması gereken gıda, içecek gibi temel ihtiyaçlarındaki fiyat artışları da yine yıllık enflasyonda öne çıkan kalemler oldu. Bu açıdan, en yüksek fiyat artışları şöyle:

Ulaştırma yüzde 16,10, gıda ve alkolsüz içecekler yüzde 12,50, çeşitli mal ve hizmetler yüzde 12,06, sağlık yüzde 11,90, eğlence ve kültür yüzde 11,85, lokanta ve oteller yüzde 11,45, eğitim yüzde 10,41.

Sermaye devletinin kanlı sicilinde bir sayfa:

10 Ekim Ankara Katliamı

Emperyalizmin tüm dünya halklarının başına bela ettiği IŞİD çetenesinin, 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara'da yapılacak olan Emek, Demokrasi ve Barış Mitingi'nde gerçekleştirdiği ve 103 kişinin yaşamını yitirdiği Ankara Gar Katliamı'nın üzerinden tam 2 yıl geçti. Anısı zihnimizde hâlâ canlı olan bu katliamın nasıl Türk sermaye devleti ile ortak gerçekleştirildiği 2 yıldır ortaya çıkan her yeni bilgi ile bir kez daha kanıtlanıyor.

TÜRK SERMAYE DEVLETİ-IŞİD ORTAKLIĞI

Katliamın ardından, IŞİD'in mitinglerde birden fazla canlı bomba ile eylem yapacağına dair istihbarat bilgisinin, patlamadan 25 gün önce, 14 Eylül 2015'te poliste olduğu ortaya çıktı. Ve bu bilginin Ankara Emniyeti Terörle Mücadele C Şubesi Müdürü Hüseyin Özgür Gür tarafından üstlerine ve mitingle ilgili önlem alan Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne iletilmediği kayıtlara geçti.

Polise gönderilen talimatta "kendinize yönelebilecek canlı bomba saldırılarına hazırlıklı olun" denilmiş, ordu gibi kurumlara o gün sivil araç girişi yasaklanmış, orada çalışanlar tarafından "bugün çok büyük patlama olacak" denildiği doğrulanmıştı.

Yine sonradan ortaya çıkacaktı ki terip komitesi 08.30-16.00 saatleri arasına miting başvurusu yapmış, fakat devlet

kendi belgelerinde miting saatini 12.00-16.00 olarak tanımlamış, katliamın kendi "sorumluluk zamanlarının dışında gerçekleştiği" izlenimi yaratmaya çalışmıştı.

Patlamanın hemen ardından katliam alanı bildik görüntülere sahne olmuş, alana ambulansdan önce TOMA, sağlık ekiplerinden önce kolluk kuvvetleri gelmişti. Yaralıları ve onlara yardım etmeye çalışanlara biber gazı sıkılmış, TOMA'yla saldırılmıştı. Daha sonrasında saldırıya uğrayanların verdiği ifadeler doğrultusunda kimliği tespit edilebilen 11 polis hakkında "görevi kötüye kullanma" suçundan kamu davası açılmış, ancak başvuru Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı Memur Suçları Soruşturma Bürosu Başsavcısı Hamza Yokuş tarafından, "gaz ve TOMA kullanmanın polisin görevi" olduğu gerekçesiyle reddedilmişti.

Katliamın devlet eliyle gerçekleştirildiği zaten istihbaratın, polisin ve yargının tutumu üzerinden açık hale gelmişti. Yakın zamanda basına yansıyan görüntüler bu gerçeği bir kere daha doğruladı. Görüntülerde canlı bombaların Ankara'nın en merkezi noktalarında ellerini kollarını sallayarak gezdikleri ve miting giriş esnasında hiçbir aramayla karşılaşmadıkları görülüyor.

BİLDİK YARGI OYUNU

Katliamın ardından, katliam protestolarında polis saldırıları yaşandı, katliamın

yıl dönümünde Ankara'da eylem yasağı ilan edildi. Üniversitelerde yapılan boykotlar onlarca soruşturmaya konu edildi. Katliamda yakınlarını yitirenlerin cenaze törenlerindeki açıklamaları "örgüt propagandası" sayıldı, davalar açıldı. Katliamı çok yönlü değerlendiren sermaye devleti tüm ülkeyi karakola çevirdi, sokaklara adım başı polis noktaları kuruldu. Eylemler ve mitingler güvenlik(!) gerekçesiyle yasaklandı. İlerici-devrimci kurumlar üzerindeki baskı yoğunlaştırıldı.

Ankara Katliamı bahane edilerek devlet terörü arttırılırken, 10 Ekim davasında ise yargılama oyunu devam ediyor. Davanın en son 26 Eylül'de 5. duruşması tamamlandı. Son duruşması sanıkların şovlarına sahne olan dava 22-23 Kasım'a ertelendi.

***

Bugün dünya genelinde yoğunlaşan savaş ve saldırganlık politikası halklara yaşam olanağı tanımıyor. Kirli çıkarlar için yaratılan ölüm makineleri artık sadece "üçüncü dünya ülkeleri"ni değil, emperyalist metropollerini de tehdit ediyor. Patlatılan her bomba yeni bir baskı ve gericilik döneminin bahanesi sayılıyor. Eğitim donattıkları, besleyip büyüttükleri katilleri yargılarında aklayıp, bir sonraki katliam için sırtlarını sıvazlıyorlar. Bu kan ve katliam düzeninden çıkışın tek yolunu ise merkezinde işçi sınıfının bulunduğu bir toplumsal ayağa kalkış oluşturuyor.

Ankara Katliamı'nın failleri korunuyor

10 Ekim 2015'te Ankara'da IŞİD eliyle gerçekleştirilen katliama göz yumanlar devlet tarafından korunmaya devam ediliyor. Ortaya çıkan ve dava dosyasına giren kamera görüntülerinde, canlı bomba saldırısını gerçekleştiren iki çetecinin Ankara'da elini kolunu sallayarak dolaştığı ve hiçbir polis denetimine takılmadan miting alanına girdikleri görüldü.

Katliamla ilgili davada Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler hakkında yapılan suç duyurusu da Memur Suçları Soruşturma Bürosu tarafından kabul edilmedi.

Ayrıca Sağlık Bakanlığı Sağlık Denetçiliği Müfettişinin, katliam sonrasında "Sağlık hizmetlerinin gereği gibi yerine getirilmediği" iddiasıyla 11 personel hakkında ön inceleme raporu hazırladığı raporda Sağlık Bakanlığı önünde bulunan ve mitingle ilgili görevlendirildiği söylenen ambulansın hiç yerinden ayrılmadığı, patlama sonrasında 11 ambulansın hiç hasta almadığı, sadece 9 ambulansın yarım saat sonra olay yerine geldiği görüldü. Buna rağmen, Ankara Valiliği bu "sağlık" personellerinin soruşturulmasına izin vermedi, Memur Suçları Bürosu da buna itiraz etmedi.

Yine ortaya çıkan görüntülere göre, delillerin toplanması için kapalı kalması gereken katliam yerinin de üstünkörü bir incelemenin ardından tazyikli suyla yıkandığı ortaya çıktı. Katliamdan günler sonra bile vücut parçalarının bulunduğu Ankara Garı önünün bu şekilde "temizlenmesi", delillerin karartılması olarak değerlendiriliyor.

Ankara genelinde eylem - etkinlik yasağı

Nuriye Gülmen ve semih Özakça'nın tutuklanmasıyla birlikte Ankara'da başlayan eylem ve etkinlik yasağının kapsamı her geçen gün genişliyor.

Yüksel Caddesi ve İnsan Hakları Anıtı ile başlayan yasak geçtiğimiz günlerde ise Kızılay'ın tamamını kapsayacak şekilde genişletilmişti.

Ankara Valiliği tarafından 2 Ekim'de yapılan açıklamada ise yasağın bütün ilde geçerli olduğu duyuruldu. Nuriye ve Semih'e destek eylemleri yapılacağı yasağa gerekçe olarak gösterilken şu ifadeler kullanıldı:

"OHAL kapsamında çıkarılan KHK'lar ile görevlerinden ihraç edilen, işe geri dönme talebi-

le açlık grevi yaptıkları sırada gözaltına alınan ve tutuklanan DHKP-C Kamu Emekçileri Cephesi (KEC) mensubu Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya destek vermek, tutuklanmalarını protesto etmek amacıyla 24 saat esasına göre ilimizin muhtelif yerlerinde, parklarında açlık grevi veya oturma eylemi düzenleneceğine dair istihbarat alınmıştır."

"Kamu güvenliği" demagojisiyle "Ankara genelinde park, bahçe ve umuma açık alanlarda 2017 Ekim ayı boyunca açlık grevi, oturma eylemi, anma toplantısı, konser vb. toplu etkinlikler" in yasaklandığı belirtildi.

Yüksek “direniş şüphesi” ile hukuksuzluğa devam...

KHK ile işlerinden edilen binlerce kamu emekçisinden ikisi, 200 günü aşkındır açlık grevinde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, mücadele ettikleri düzen yargısı tarafından yargılanıyor.

Bu dava ile burjuva hukuku, hukuksuzluğunu ve zorbalığı ispatlamak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

14 Eylül'de yapılan ilk duruşmaya her ikisi de getirilmezken, Nuriye ve Semih'in avukatlarından 14'ü tutuklandı. Mahkeme günü adliyeye desteğe gelenlere polis saldırdı. İkinci mahkemeye sadece Semih getirildi, tekerlekli sandalye ile. Nuriye'ye ise yargılandığı davaya gelebilmesi için doktor tarafından “kan tahlili verersen duruşmaya gidebilirsin” dayatması yapıldı. Duruşmaya getirilmesi için yazılan yazıya Ankara Numune Hastanesi “sağığın duruşmaya katılması sakıncalıdır” cevabını verdi. Ancak mahkemeye katılması “sakıncalı” olan Nuriye'nin tutsak olmasında hiçbir sakınca görmüyorlar.

Mahkeme, sözde tanınan savunma hakkının ellerinden alındığı bir tiyatroya çevrildi. Duruşma öncesinde yapılan tutuklamaların ardından Semih'e üç

avukat seçmesi dayatıldı. Bu dayatmaya Semih, “Üç avukat seçmeyeceğim. Bu bir dayatmadır. Bize yapılan zulüm ve baskının parçasıdır. Bunu kabul etmiyorum. Benim yüzlerce avukatım var” yanıtını verdi.

Özakça'nın ifadesinde de söylediği gibi İçişleri Bakan'ının daha tutuklamalar olmadan her ikisini de terörist ilan etmesi, kurulan mahkemedeki bütün ara kararlar dahil bütün kararların önceden düzen güçleri tarafından verildiğinin açık kanıtıdır. Mahkeme süreci, uydurma ve gizli tanıklarla, itirafçı Berk Ercan'ın hapisaneden “WhatsApp tanıklığı”yla verilen karara uygun deliller uydurmaktan ibarettir.

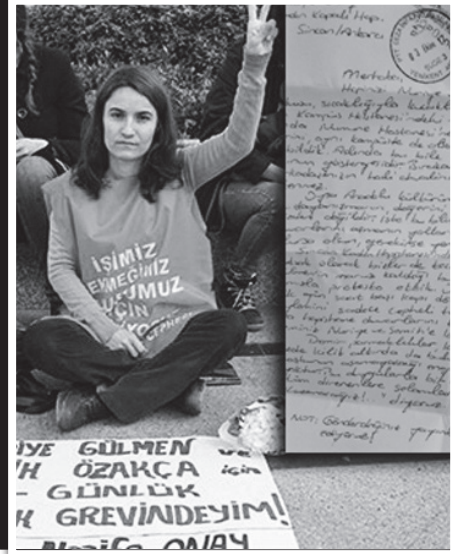
Mahkeme, tutukluluk hallerinin devamına kaçma şüphesi gerekçesiyle karar verdi. Esasında direnişe devam edildiği gerekçesiyle verildi bu karar. Yüksel'de defalarca gözaltına alındıkları halde yine aynı yere gözaltına alınacaklarını bile gelen iki direnişçi için kaçma şüphesinin nasıl oluştuğu ise tam bir mizah konusu...

Bu dava ile kamu emekçilerinin mücadelesi yargılanmak ve mahkum edil-

mek isteniyor. Hiçbir burjuva hukuk normuna bile uyulmayarak mücadele yolunu seçenlere bütün güçler elimizde mesajı verilerek, mücadele edenler sindirilmeye çalışılıyor.

Diğer taraftan bu davadan bir kez daha çıkartılacak en büyük ders, burjuva hukukuna, hukukun sınıflar ve siyasetler üstü olduğu yanılması kanılmaması gerektiğidir. Hesabın mahkeme salonlarında değil, sokakta sorulacağıdır. Bu dava kurulan mahkemelerin düzenin baskısını ve zorbalığını devam ettirmesinin birer aracı olduğunun yeni bir örneğidir sadece.

OHAL ve KHK hukuku, esasında burjuva hukukunun en açık ve gözler önündeki halidir. Farklı dönemlerde demokrasi yalanları ve boyasıyla bize sunulanlar, bugün buna dahi gerek duyulmadan yapılmaktadır. KHK'larla binlerce emekçiye işten çıkartan, OHAL'den istifade grevleri yasaklayıp patronların önünü açanların, emeğine sahip çıkanlara düşmanlığı artık hiçbir maskeye ihtiyaç duymuyor. Artık sıra, işçi sınıfı ve emekçilerin bu emek düşmanlarından hesap sormasıdır.

Nazife Onay, Nuriye ve Semih'le dayanışmayı anlattı

KHK ile ihraç edildikten sonra İstanbul'daki Cevahir AVM önünde direnişe başlayan Nazife Onay, Nuriye ve Semih tutuklandıktan sonra direnişini Ankara'daki Yüksel Caddesi'ne taşımış, bir süre sonra tutuklanıp Sincan Kadın Hapishanesi'ne götürülmüştü.

Gazetemize çektiği faks 4 Ekim'de elimize ulaşan Onay, Nuriye Gülmen yoğun bakıma zorla kaçırıldıktan sonra hapishanede yaptıkları dayanışma eylemlerini anlattı.

Onay, “Hepinizi Nuriye ve Semih öğretmenlerimizin direniş coşkusu, sıcaklığıyla kucaklıyoruz” diyerek başladığı faksında, Nuriye'nin hastaneye kaçırılışını ve hapishanedeki tecridi şöyle anlattı: “25 Eylül Pazartesi gecesi Sincan Kampüs Hastanesi'ndeki tecrit odasında kendi rızası dışında Numune Hastanesi'ne götürülen Nuriye Gülmen'in haberini, aynı kampüste de olsak maalesef 1 gün sonra öğrenebildik. Aslında bu bile hapishanelerde tecridin boyutunun göstergesidir. Bırakalım kampüsü yan hücredeki arkadaşımızın halini ahvalini öğrenmeniz, dayanışmanız istenmez.”

“Tecrit zihniyeti bizden değildir” diyen Onay, tutsakların tecridi aşmak için gerekirse yeni yollar açtığını ifade etti. Nuriye'nin hastaneye kaçırılışını sonraki 3 gün boyunca kapı dövmeye eylemleriyle protesto ettiklerini anlatan Onay, faksını şu ifadelerle sonlandırdı: “Hapishane duvarlarını titreten dayanışmamızın sesi eminiz ki Nuriye ve Semih'e kadar ulaştı. Demir parmaklıklar kalın duvarlar da olsa, hastanede kilit altında bulunsalar da biliyoruz ki devrimci coşkunun aşamayacağı engel, ulaşamayacağı yürek yoktur. Bu duygularla bir kez de sizler aracılığıyla tüm direnenlere selamlarımızı iletiyoruz, ‘Haklıyız, kazanacağız!’ diyoruz.”

Yüksel direnişi devam ediyor

KHK ile işlerinden atılan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın başlattığı Ankara'daki Yüksel direnişi her gün gerçekleşen polis saldırılarına karşın sürüyor.

Direnişin 325., Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin 205. günü olan **29 Eylül** günü Konur Sokak'ta bir araya gelen emekçilerden Veli Saçılık bir açıklama yaptı. Konuşma sürerken saldırıya geçen

polis kitleyi Konur Sokak boyunca sürükleyerek Meşrutiyet Caddesi'ne kadar uzaklaştırdı. Saldırıya sloganlarla cevap verilirken burada konuşan Saçılık sermaye devletinin yargılama tiyatrosuna dikkat çekti.

Bir “tanığın”, Gülmen ve Özakça'nın “örgüt üyesi” olduğu yönündeki ifadesinin duruşmadan bir gün önce dosyaya konulduğuna değinen Saçılık, “Kompo-

lularınız sökmeyecek!” dedi.

Sonraki günler de 13.30 ve 18.00'de yapılmak istenen eylemlere polis saldırıları gerçekleşirken emekçiler küfür ve hakaretlerle darp edilerek alandan uzaklaştırıldı.

2 Ekim günü gerçekleşen saldırıda direnişçi Mehmet Dersulu gözaltına alınırken **4 Ekim**'de gerçekleşen saldırıda da 3 kişi gözaltına alındı.

Tutuklu gazeteci sayısı 176

Basına yönelik Eylül ayı hak ihlalleri raporunu açıklayan Özgür Gazeteciler İniyatifi, 176 gazetecinin tutuklu olduğu Türkiye'de bütün dünyadan daha fazla tutuklu gazeteci olduğunu vurguladı.

Özgür Gazeteciler İniyatifi (ÖGİ) basına yönelik saldırılara ilişkin hazırladığı Eylül ayı raporunu açıkladı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında konuşan ÖGİ Sözcüsü Hakkı Boltan, "Türkiye'de her gün biraz daha savaş kızırtıran ve barışı örseleyen bir iktidar hakimdir. Savaşı benimseyen ve yaşanan savaşın da yen içinde kalmasını inatla isteyen bir iktidar oldu mu cezaevleri de gazetecinin 'fıtrati' olur. Bundandır Eylül ayı sonu itibarı ile 176 gazeteci meslektaşımız cezaevinde en ağır hak ihlalleri altında tutulmakta" dedi.

Rudaw TV, Waar TV ve K24 TV'nin RTÜK tarafından TÜRSAT uydusundan çıkarılmasının siyasi bir karar olduğunu ifade eden Boltan, "Bu bir RTÜK kararı değildir. Bu karar savaş kararını alanların emri ve fermanıdır. RTÜK'ün de bunu hazır kıta ifa etmesi göstermiştir ki, RTÜK bir basın kurumu değil. O da savaş hiye-

rarşisinin ilk mevzisi'dir" ifadelerini kullandı.

"GAZETECİLERLE BİRLİKTE TÜRKİYE DE ÖZGÜRLEŞSİN!"

Türkiye'de tutuklu gazeteci sayısının bütün dünyada tutuklu olan gazeteci sayısından daha fazla olduğuna dikkat çeken Boltan, "Tutuklu gazeteci sayısı arttıkça Türkiye'de hiçbir alanda iyileşme sağlanmıyor. Tersine, her alandan daha da durum vahamete doğru tam hız gidiyor. Bu da doğru yolun tüm gazetecileri serbest bırakmak olduğunu iktidara gösteriyor. Sonuç olarak biz ÖGİ olarak basın özgürlüğünden bir santim olsun vazgeçmeyeceğiz. Biz gazeteciyiz. Gazetecilik suç değildir ve gazetecilik yapmaya devam ediyoruz" dedi.

Bütün gazetecilerin serbest bırakılmasını isteyen Boltan, "Gelin gazetecileri zindandan çıkaralım ki, biz gazetecilerle beraber Türkiye de özgürleşsin" sözleriyle açıklamayı sonlandırırken, Eylül ayına

ilişkin şu verileri paylaştı:

- * Türkiye'de toplam 176 gazeteci tutuklu.
- * 3 gazeteci gözaltına alındı.
- * 2 gazeteci tutuklandı.
- * 4 gazeteci serbest bırakıldı.
- * 53 gazeteci yargılandı.
- * 1 gazeteci hakkında dava açıldı.
- * Bir TV'nin açılma talebi reddedildi.
- * 4 gazeteci toplam 7 yıl 8 ay 20 gün hapis cezası ile cezalandırıldı.
- * 3 basın kuruluşunun malları satışa çıkartıldı.
- * 3 TV kanalı RTÜK tarafından uydudan çıkartıldı.
- * 2 gazeteci öldürüldü. (5 Eylül 2017'de Hindistan'da tanınmış gazeteci ve insan hakları savunucusu, Gauri Lankesh, Bangalore'deki evinin önünde vurularak öldürüldü. Yine gazeteci Halla Barakat 23 Eylül 2017'de annesi Orouba Bakarar ile beraber İstanbul Üsküdar'da yaşadıkları evde öldürülmüş halde bulundu.)

"Karanlığa ışık olmak için direniyoruz!"

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi devam ediyor. Bakırköy, Kadıköy ve Kartal'da oturma eylemlerini sürdüren direnişçiler iktidarın "terör" demagojisini ve ihraçların hukuksuzluğunu teşhir ediyorlar. İşlerine geri dönme talebiyle başlattıkları imza kampanyası da sürerken, çevredekiler de direnişçilere destek veriyor.

29 Eylül günü Kartal'da eylemlerini sürdüren direnişçiler "Bizler her zaman mücadelenin önlerinde yer almış, çağ dışı ve haksız uygulamalara her zaman ses çıkarmış emekçileriz" dediler. Eğitim sistemindeki gerici düzenlemelere dikkat çeken direnişçiler Gülmen ve Özakça'nın duruşmasında ortaya konan hukuksuzluğa da değindiler.

30 Eylül ile 2 ve 4 Ekim günleri de Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altyol'da oturma eylemleri devam etti. Burada yapılan konuşmalarda "21. yüzyılda Ortaçağ karanlığına gömülmeye çalışılan dönemlerden geçildiği" söylenerek iktidarın emekçilere açlık ve sefalet dayattığına değinildi.

Açlık grevinin 200'lü günlerinde olan tutuklu direnişçiler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın sağlık durumlarının da kritik aşamada olduğuna dikkat çeken emekçiler, direnişlerinin işlerine dönene kadar süreceğini vurguluyor.

Mahmut Konuk'un direnişi 28. haftasındaydı

KHK ile işinden atılan kamu emekçisi Mahmut Konuk, iş yeri önündeki direnişinin 28. haftasında, 2 Ekim günü de eylemini sürdürdü. Saat 11.30'da Çankaya Sağlık Merkezi önüne gelen Mahmut Konuk ve destekçileri basın açıklamasını yaptı.

Konuk açıklamasında şunları söyledi: "Biz alinterimizin karşılığını istiyoruz, çocuklarımızın gasp edilen nafakasını istiyoruz. Eski adalet bakanı 'yanlışlıkla attığımız kişiler de olabilir' gibi şeyler diyor. Ve Nuriye ve Semih'e saldırılarda bulunuyor. 207 gündür açlık grevi eylemini devam ettiriyorlar. Haklarında kitapçık çıkararak direnişçileri karalamaya çalıştılar. İşkence ile hastaneye kaldırarak mahkemeye çıkmasını engellediler. Buradan ihraç komisyonu üyelerine sesleniyorum. Nuriye ve Semih'i benden önce işe alın. Yoksa katil damgası yemekten kurtula-

mayacaksınız."

Ardından Mamak İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada ise şunlar söylendi: "Direnişçiler haklı bir şekilde neden bizi işimizden attınız diye soruyorlar. Bunu sormakta son derece haklıdır. Fakat biz biliyoruz ki sermaye devletleri topluma dönük hizmetleri özelleştirmeye çalışıyorlar. Bu planlarının da bir parçası olarak kamuyu tasfiye ediyorlar. Böylesi saldırılardan kalıcı olarak kurtulabilmenin yolu işçi sınıfının iktidarda olduğu bir düzen kurmaktır. Biz savaşın, sömürünün olmadığı bir dünya istiyoruz. Aylan bebeklerin kıyıya vurmadığı bir dünya istiyoruz. Ellerimizi büyük bir güven ile birbirimizin eline bırakabileceğimiz bir dünya istiyoruz."

Açıklamanın ardından sloganlarla oturma eylemine geçildi. Ardından kapanış konuşması ile eylem sonlandırıldı.

TTE saldırısına karşı dışarıda mücadele örgütlenmeli

Sermaye devleti hapisanelerde devrimci tutsaklara saldırırken onlar şahsında işçileri, emekçileri, devrimi hedeflemiştir. Saldırının amacı tutsakları teslim almaktır. Hücre saldırısıyla amaçlanan yalnızca mekansal tecrit değildir. Hücre saldırısı tam bir izolasyonla devrimci tutsaklar şahsında devrimi teslim almayı amaçlamıştır. Tutsakların gerek 19 Aralık'ta gerek sonrası süreçte hücrelerdeki direnişi, sermaye devletinin, tutsakları, bir başka deyimle devrimci iradeyi teslim alamadığını gösteriyor.

DEVİRİMCİ İRADEYİ TESLİM ALMAK İÇİN TTE SALDIRISI

Devrimci iradenin kırılmaması veya devrimcilerin direngenliği ve teslim olmamaları, dışarıda işçi ve emekçilerin kendilerine yönelen yıkım saldırıları karşısındaki sosyal patlamalarının devrimci önderliklerle buluşma riski anlamına gelmektedir. Sermaye devleti devrimci tutsakları teslim almayı başardığı koşullarda bir sosyal patlama olsa bile bunu kontrol altına alması görece kolaydır. Zira en solda görünen düzen partileri patlamayı düzen sınırlarında tutmak üzere hazır beklemektedir. Örneğin bugün AKP gider, yerine CHP veya bir başkası gelir.

Bu yüzden devrimci tutsakları teslim almak, sermaye devleti için yaşamsal önemdedir.

15 Temmuz'da AKP'nin "reis"i, "FETÖ" bahanesiyle Tek Tip Elbise (TTE) saldırısını gündeme getirdi. TTE'ler hemen dikilmeye başlandı. Açıklamalarda hiç bahsedilmezken Sincan Hapishanesi'nde adli tutuklu ve hükümlülere TTE giydirilmeye başlandı.

TTE'nin "FETÖ" ve "terör" davalarından yatanlara giydirileceği söylenirken, ilk önce adli tutuklu ve hükümlülere giydirilmesi sermaye devletinin sinsi bir taktiğidir. Devrimci tutsaklar TTE'yi giymeyeceklerini net biçimde ilan ettiler.

Sermaye devleti 12 Eylül'de TTE'ye karşı mücadeleden ve hücrelerde devrimci tutsakların teslim olmamasından da biliyor ki devrimci tutsaklar TTE'yi giymeyeceklerdir.

"FETÖ" davasından yatanların TTE'ye karşı küçük de olsa bir direnç gösterme ihtimali de var. Bu küçük ihtimal AKP'nin karşısında örgütlü bir direnişe yol açabilir. Ama adli tutuklu ve hükümlüler içinde direnç gösteren olsa bile bunlar tekil örnekler olarak kalacak ve bu kesim üzerinden içeride ve dışarıda örgütlü bir direniş olasılığı pek bulunmuyor. Bu yüzden TTE ilk olarak adli tutuklu ve hükümlülere giydirildi. Sincan Hapishanesi'nde TTE saldırısının ilk adımı somut olarak atılmış oldu.

GÖZLERİ VE YÜREKLERİ TTE'YE ALIŞTIRMAK

Nitekim TTE adli tutuklu ve hükümlülere giydirildiğinde tepkiye yol açmadı. Sincan'da başlayıp yayılacak adli tutuklu ve hükümlülere TTE giydirme uygulaması bir süre sonra dışarıdakilerin gözlerini ve beraberinde yüreklerini TTE'ye alıştı-

maya yöneliktir.

Öte yandan devrimci-ilerici güçler TTE saldırısının anayasanın eşitlik ilkesine aykırı bir tutum olduğunu söylerken, bunu TTE saldırısının "FETÖ" ve "terör" davalarında yargılananlar ve hüküm giyenleri hedeflediğini belirtiyordu. Önce adlilere TTE giydirerek bu kez sermaye devleti anayasanın eşitlik ilkesine dayanarak, devrimci tutsaklara da TTE giydirmeye çalışacak. Ayrıca devrimcilere giydiremediği TTE'yi adlilere giydirdiler şeklinde bir ruh hali doğurabilir. Tutsaklarda değilse de dışarıda böylesi bir rahatlamaya yol açabilir.

Tutsaklar TTE'ye karşı direnirken elbette hukuki argümanları da kullanacaklardır. Ama esasta devrimci mücadelenin meşruiyet zeminine yaslanacaklardır. TTE'ye karşı dışarıdaki mücadele de bu meşruiyet zeminine yaslanmalı. Ayrıca hiç unutulmamalı ki TTE saldırısı devrimci tutsaklar hedef alınarak yapıyor. Bugün adlilere giydirildi diye rahatlamak yerine dünden daha çok kaygılanmalıyız. Çünkü devrimci tutsaklara yönelik TTE saldırısının pratikte ilk adımını attılar.

DIŞARIDAN İÇERİYE DESTEK HATTI ÖRMEK

TTE saldırısına karşı devrimci tutsakların direneceği kesindir. Bu direniş devletin zorbalığıyla karşılaşacak, en başta da tutsakların bugün bile gasp edilen tedavi olma ve savunma hakları tümüyle ortadan kaldırılacak. Geçtiğimiz hafta Tekirdağ 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'nde hastaneye götürülmek için gardiyanlarca hücreden alınan Ekin Sabur yolda TTE dayatmasına, bu dayatmayı kabultenmeyince darp ve işkenceye maruz kaldı. Ekin Sabur hastaneye de götürülmedi. Hastane ve mahkemeye gidışlerde tutsaklara yaşatılacaklar hakkında fikir veriyor bu örnek. Yalnız hastane ve mahkeme değil, revire gitme hakkı bile gasp edilebilecek. Hiçbir darp ve işkence olmasa bile bu hakların gaspı başta hasta tutsaklar olmak üzere ölüm anlamına geliyor. Sermaye devleti doğrudan katliam yapmaya girişme dahi TTE tutsakların yaşam hakkı da olmak üzere pek çok hakkının gasp edilmesi anlamına geliyor.

Tam da burada akla, niye sermaye devleti böyle sinsi bir yola başvuruyor sorusu geliyor. Ciliz ve sınırlı da olsa TTE saldırısına karşı yapılan eylemler sermaye devletinin bu sinsi yola başvurmasına neden oldu.

Saldırı püskürtülmedi, somut olarak yaşama geçiliyor. Bu süreçte sessiz ve tutuk kalmak katliamlara fırsat vermek anlamına geliyor. TTE saldırısının asıl hedefinin devrimci tutsaklar olduğu bugün daha güçlü eylemliliklerle anlatılmalı. Gözlerin ve yüreklerin bugün adliler üzerinde uygulanan TTE'ye alıştırmaması gerekiyor.

Sincan Hapishanesi'nde TTE uygulaması başladı

AKP iktidarının "FETÖ" davalarını bahane ederek hapisanelerde hayata geçirmeye çalıştığı tek tip elbise (TTE) uygulaması siyasi tutsaklar tarafından reddedilirken ve devletin bu adımının direnişle karşılanacağı bilinirken, Sincan Hapishanesi'nde adli tutuklu ve hükümlülere tek tip elbise giydirilmeye başlandığı öğrenildi.

Sincan Hapishanesi'ndeki müvekkiliyle görüştüktan sonra basına bilgi veren bir avukat müvekkillerinin görüşmeye tek tip kıyafetlerle getirildiğini aktardı. Görüşmeyi aktaran avukat şunları söyledi:

"Sincan T tipinde adli suçlardan tutuklu ve

hükümlü iki ayrı müvekkil ile geçen hafta görüşmeler yaptım. Her ikisi de görüşmelere turuncu, göğsünde CİK yazan tişört ve bol lacivert kumaş pantolon ile geldiler. Ne oluyor diye sorduğumda 'koşuş içerisinde kıyafet sıkıntısı yok fakat aile-avukat görüşü için dışarıya çıktığımızda ya da posta-kargo işlemleri için koğuştan çıkarıldığımızda bunları giymek zorundayız' dediler. Müvekkilim cezaevi içerisinde çalıştırılan hükümlülerin çalışırken bu kıyafetleri giydiğini aktardı. Ayrıca L tipi ve T tipi adli tutukluları SEGBİS görüşmelerine de bahsettiğim turuncu tişörtler ile çıkıyorlar."

Metal TİS'lerinde kazanmak için;

Üçlü “şer ittifakı”na karşı mücadele kaçınılmazdır

Metal işçileri ile Metal Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) patronları arasındaki kavgayı kızıştırarak olan TİS süreci, uzlaşmaz iki sınıf arasındaki çatışmada önemli bir eşik olacak. Ön hazırlığa toplu işten atmalarla başlayan MESS patronları, Türk Metal ağalarının suç ortaklığıyla Metal Fırtına deneyimini yaşayan işçileri fabrikalardan tasfiye etmeye çalışıyor. Yüzlerce işçiyi pervasızca kapı önüne koyan MESS-Türk Metal ikilisi, bu kavgada mümkün olduğunca hoyrat olacağını işaretlerini de verdi.

MESS-Türk Metal ikilisinin henüz ortada bir hareket yokken sergilediği hoyratlık, bu kavgaya verdikleri önemi gösteriyor. Belli ki hem onları sarsan Metal Fırtına'nın öcünü almak istiyor hem kavganın bu raundunda metal işçilerini yere serebilmek için eteklerindeki tüm taşları dökmeye hazırlanıyorlar. Sömürücü kapitalistlerle Türk Metal'deki beslemelerinin hazırlıkları şaşırtıcı değil. Bundan daha önemli olanı metal işçilerinin bu kavgaya nasıl hazırlandıklarıdır.

MESS'İN ARKASINDA AKP İKTİDARI, ÖNÜNDE TÜRK METAL ÇETESİ VAR

Bu kavganın esas tarafları MESS üyesi kapitalistlerle metal işçileri olsa da, başka aktörler de işin içindedir. Zaten metal işçilerinin karşısında salt kapitalistler olsaydı, iş nispeten kolay olurdu. Oysa onlar kendi sınıf çıkarlarını savunmak için hem AKP iktidarının desteğini alıyor hem Türk Metal çetesinin kirli araç ve yöntemlerinden sonuna kadar yararlanıyorlar. Geçerken belirtelim ki, AKP'nin arka bahçesi olan Çelik-İş Türk Metal ile suç ortaklığı yaparken, Birleşik Metal-İş ise, uzlaşmacı çizgisiyle MESS patronlarının işini kolaylaştırıyor.

Grevleri yasaklayan sermayenin demir yumruğu AKP iktidarı, MESS kapitalistlerinin elini güçlendiriyor. Zira grev, kapitalistlerin en büyük kabuslarından biridir. Çünkü grev, işçilerin karşılığı ödenmeyen emek-güçleriyle ürettikleri ancak kapitalistler tarafından el konulan artı-değer akışının kesilmesi demektir. Bundan dolayı kapitalistler üzerindeki etkili yaptırım araçlarından biri, çoğu zaman ise ilki grevdir. Kimi zaman hak arayan işçilerin üzerine polisi/jandarmayı salan bu iktidar, grev yasaklarıyla MESS kapitalistlerine büyük bir siyasi destek veriyor. Zira grev hakkından yoksun şekilde patronlarla kavgaya giren işçinin, cepheye silahsız sürülen askerden farkı

yoktur.

Sırtını AKP'ye yaslayan MESS, mücadelenin fiili mekanları olan fabrikalarda ise, Türk Metal'de köşe başlarını tutan beslemelerini fütursuzca kullanıyor. Görüldüğü üzere TİS sürecinde metal işçileri, bir üçlü “şer ittifakı” ile karşı karşıya bulunuyorlar.

KAVGANIN ÜÇ BOYUTU

Sömürücü asalaklar cephesini oluşturan MESS, AKP, Türk Metal üçlüsünü birleştiren eksen, işçi sınıfının ürettiği artı-değerin yağmasından pay almalarıdır. Büyük parsayı MESS patronları olsa da, diğer ikisine de önemli paylar düşmektedir. Yani şer eksenini ortak sınıfsal çıkarlara dayanıyor. Bunların tümü, metal işçilerinin ürettikleri artı-değerden alacakları payın daha da küçültülmesini istiyor. Bununla birlikte unutulmamalıdır ki, “şer ittifakı”nın uğursuz hedefleri bundan ibaret değil. Onlar, metal işçilerinin “kurbanlık kuzu” misali bıçağın altına gönüllü yatmayacağını biliyorlar. Metal Fırtına'nın anıları tazedir. Dolayısıyla iktidar grev yasağıyla işçilerin en önemli silahını ellerinden alırken, Türk Metal çetesine ise, sınıfın en temel kitlesel mücadele örgütünü işlevsizleştiriyor, hatta sermayeye hizmet eden konuma sürüklüyor.

Gördüğümüz gibi MESS'le suç or-

takları üç koldan metal işçilerine karşı hücumu geçmiş durumdadır. Bu ise, üç cephede mücadele etmeyi gerekli kılıyor. Bu kolay olmasa da, TİS sürecinden kazanımla çıkabilmek için zorunludur. Sınıflar mücadelesinin tarihi hakların kolay kazanılmadığını gösterdiği gibi, kazanılmış hakları korumanın da ancak kararlı bir mücadele ile mümkün olduğunu kanıtlayan örneklerle doludur.

Ekonomik taleplerle sınırlı kalsa bile, işçi sınıfının kapitalistleri taviz vermeye zorlayan mücadelesi politik bir boyut da taşır. Ancak sermaye iktidarının işçi sınıfını grev silahından yoksun bırakan siyasal saldırısı gündemdeyken, ekonomik taleplerle kendini sınırlayan bir mücadelenin istenen başarıya ulaşması mümkün değil. İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin en temel silahı olan grev hakkını kullanmadığı yerde, üç kuruşa beş kuruş eklemenin kıymet-i harbiyesi olabilir mi? Kaldı ki, AKP iktidarının meclise taşıdığı yeni saldırı yasaları ve savaş kışkırtıcılığını ayyuka çıkarmasının yaratacağı hak kayıpları o üç kuruşu, işçinin cebine girmeden gerisin geri kapitalistlerin kasalarına iade edecektir. O halde bu mücadelenin grev hakkını savunmak, saldırı yasalarına karşı durmak ve savaş çığırkanlığını reddetmek gibi siyasi gündemleri de olabilmelidir.

METAL İŞÇİSİ KENDİ GÜCÜNE GÜVENMELİDİR

Metal işçileri MESS patronları ile sendika ağalarının görüşmelerine umut bağlamamalıdır. Zira deneyimlerle sabittir ki, oradan çıkacak sonuç üç aşağı-beş yukarı bellidir. Oradan sınırlı bir kazanımın çıkması bile, ancak işçilerin tabandan yapacakları basınçla mümkündür. Patronlar Metal Fırtına'nın korkusunu aşamadıkları için bazı kırıntılarla süreci kapatmak isteyebilirler. Oysa bu saatten sonra kırıntılara “tav olmak”, metal işçileri için onur kırıcı bir durum sayılmalıdır.

Bu kavgada metal işçisi öncelikle kendi gücüne güvenmelidir. Bu gücü yenilmez kılmanın yolu ise tabanın iradesini yansıtan sağlam örgütlülükler oluşturmak, Metal İşçileri Birliği (MİB) ve sınıf devrimcileri başta olmak üzere çeşitli mücadele güçlerinin ufuk açıcı desteğini almak ve sınıf dayanışmasını güçlendirmektir.

Karar anı geldiğinde, -tıpkı Metal Fırtına günlerinde olduğu gibi- sendika ağalarını savurup atmak, iktidarın yasaklarını fiili grev ve direnişle boşa düşürmek metal işçisine yakışan tek tutum olacaktır. Unutulmamalıdır ki, sınıflar mücadelesinde kazanmanın yolu yasa ya da kurumlara bel bağlamak değil, işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele kararlılığıdır.

Kod-A işçileri köleliğe karşı direniyor

Kölece çalışma koşullarına ve baskılara karşı Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlenen Kod-A Bilişim işçileri, işten atma ve sürgün saldırısıyla karşılaştı. İstanbul Yenibosna'da bulunan Türk Telekom'da, taşeron şirket Kod-A Bilişim'e bağlı olarak arşivleme işinde çalışan işçiler, iş yeri önünde direnmeye devam ediyor. 3 Ekim'de başlayan direnişteki işçilerle çalışma koşulları, örgütlenme süreci ve

baskılar üzerine konuştuk.

ÜNİVERSİTE MEZUNLARI ASGARİ ÜCRETLERLE ÇALIŞIYOR

Yaklaşık 100 çalışanın bulunduğu iş yerinde, üniversite mezunu olarak asgarî ücretle çalıştıklarını, yeni işçilerin yol, yemek paralarının da olmadığını aktaran işçiler, yöneticilerin de türlü baskı ve hakaretleriyle karşılaştıklarını söyledi. İşe yeni giren işçilere, istendiğinde işten çıkarmak ve sürgün etmek amacıyla "Türkiye'nin her yerinde çalışırım" ibareli kağıtlar imzalatıldığını aktaran işçiler, kendilerinin de sendikalaştıktan sonra "başka yerde çalıştırma" adı altında sürgün edilmeye çalışıldığını dikkat çekti. Evlerine uzak yerlerde çalıştırılmak istenen işçiler, "Yol paramız verilirse gideriz" demelerine rağmen bu talepleri kabul

edilmedi. Bu durumu kabul etmeyen 10 işçi ise kapı önünde direnişe başladı.

YÖNETİCİLER DİRENiŞİ NASIL KARALAYACAKLARINI "ŞAŞIRDI"

Çalışmayı sürdüren işçilerin de kendilerinden yalıtılmaya çalışıldığını aktaran işçiler, "Yanlarına giderseniz, aynı karede görünürseniz hatta sosyal medyada paylaşımını beğenirseniz sizi mahkeme-ye veririm" denilerek tehditler savrulduğunu söyledi. Yöneticilerin, "Onları destekler gibi duruyorsunuz", "Eylem olursa hepiniz hükümlü olursunuz", "Bu sendika 'saadet zinciri'" gibi söylemlere bile başvurduğunu aktaran işçiler, sendikanın da sürekli kötülendiğini belirtiyor. Sosyal-İş'in çoğunluk tespiti almasına karşın, patronun anayasal suç işleyerek sendikayı engellemeye çalıştığını ve sen-

dikal örgütlenmeye öncülük edenlere sürgün saldırısını yönelttiğini söyleyen işçiler, iş yerinde baskıların son bulmasını, sendikalı ve insanca çalışmak istediklerini belirtiyorlar.

İşçilerin bir kısmının yöneticiler tarafından para vb. ile satın alındığını aktaran işçiler; astım, diyabet gibi hastalıkları olan işçilerin bu durumu raporladıklarını, uzak yerde çalışamayacaklarını söylediklerini, buna karşın "Gidince dilekçe yaz ertesi gün geri gelirsın" denilerek kandırıldıklarını belirttiler.

TUVALETE SÜRE KISITLAMALARI, SU İÇMEYE YASAK!

Çalıştığı süre içinde patronu hiç görmediğini belirten bir işçi, sendikal örgütlenme başladığında, sendikal örgütlenmeyi engellemek için patronların iş yerine geldiklerine dikkat çekti. Tuvalette geçirdikleri sürenin bile hesaplandığını, su içmek için kalktıklarında "Çalış" dediğini ancak masada su da içirilmediğini aktaran işçiler, böylesi durumlarda haklarında tutanak tutulduğunu, patronların ise masalarında yemek yediklerini söyledi.

Civardaki tüm iş yerlerinde servis olduğunu, Kod-A'da ise olmadığını, geç kalanların maaşından kesinti yapıldığını belirten işçiler, türlü oyunlarla da işçilerin bölünmeye çalışıldığını dikkat çekti. Şirketin on milyonlarca lira cirosu olmasına karşın, yöneticilerin "Sadece 500 bin TL kâr ettik" dediğini ifade eden işçiler, bir yöneticinin "Siz benim gibi olamazsınız. Benim gibi biri kolay mı yetiştiriyor. Benim ev aidatım 400 TL" diyerek işçileri aşağıladığını da eklediler.

Haklarını alana kadar direneceklerini ifade eden işçiler 8.30-18.30 arasında iş yeri önünde direnişler.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Pakplast'ta işten atmaya karşı direniş

Pakpen Grubu bünyesindeki Pakplast'ın Konya'daki fabrikasında işten atılan 34 işçinin işe geri alınması için işçiler 4 Ekim günü direnişe geçti.

Petrol-İş'in örgütlü olduğu iş yerinin önünde sabah saatlerinde toplanan işçiler eylem yaparken Petrol-İş Ankara Şube yöneticileri de eylemde yer aldı. Burada açıklama yapan şube başkanı Şuayip Gül, atılan işçiler geri alınana kadar mücadelelerinin süreceğini ifade etti.

Atılan işçilerin de katıldığı eylemde, 34 işçinin arasında bulunan Anıl Aslan, "Biz birleştik. 'Hepimiz birimiz için' diyerek yola çıktık. Biz kazanacağız" vurgusu yaptı. Aslan, patronun asıl hedefinin, sendikal örgütlülüğü kırmak ve güvencesiz çalışmayı fabrikada hakim kılmak olduğunu dile getirerek taşeronu bağlı çalışmanın fabrikada giderek yaygınlaştığına dikkat çekti.

Pakplast patronu, insan kaynakları müdürünü işçilerin yanına göndererek "eylem biterse işçilerle görüşecekleri" iddiasını ilettiler. İşçiler ise bu sözleri inandırıcı bulmadıklarını dile getirerek müdüre karşılık verdi.

ILO toplantısı

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) İstanbul'daki 10. Avrupa Bölge Toplantısı boykotun gölgesinde 2 Ekim'de başladı.

Türkiye'de sınıfa yönelik saldırı ve yasaklar nedeniyle 51 ülkedeki işçi sendikalarının yalnızca 7'si (Türkiye dahil) toplantıya katıldı. Diğer ülkelerdeki sendikaların boykot ettiği toplantıya DİSK ve KESK de katılmazken yandaş Hak-İş, Memur-Sen, Kamu-Sen ve Türk-İş katıldı. Patronlar ise 41 ülkeden katılım sağladılar.

Hilton Oteli'nde 4 günlük toplantı Çalışma Bakanı Jülide Sarıeroğlu'nun açılış konuşmasıyla başladı. Ekonomik büyümenin "tüm olumsuzluklara rağmen" arttığını savunan Sarıeroğlu, resmi verileri dahi hiçe sayarak kadın ve genç istihdamının arttığını iddia etti. Türkiye'nin 3 milyondan fazla Suriyeliye

44 ülkenin sendikaları boykot etti

ev sahipliği yaptığını söyleyen Sarıeroğlu, Suriyeli işçilerin kayıt dışı ve kölece çalışma koşullarına ise değinmedi. Çalışma yaşamındaki sorunlara çözüm üretmede ise "başarılı" olduklarını iddia etti.

Toplantıda konuşan kukla Başbakan Binali Yıldırım, Türkiye ekonomisinin iyi gittiğini, iş gücüne katılımın yükseldiğini, işçilerin haklarını ve sendikalaşma özgürlüklerini önemsediklerini iddia ederken politikalarının esasının "insanları mutlu etmek, hayatlarını kolaylaştırmak" olduğunu öne sürdü. İfade özgürlüğü konusunda da demagojiyi sürdüren Yıldırım, kişi başı milli gelirin 3 kat büyüdüğünü ve "emek ve istihdam dostu" bir büyümeyi hedeflediklerini iddia etti.

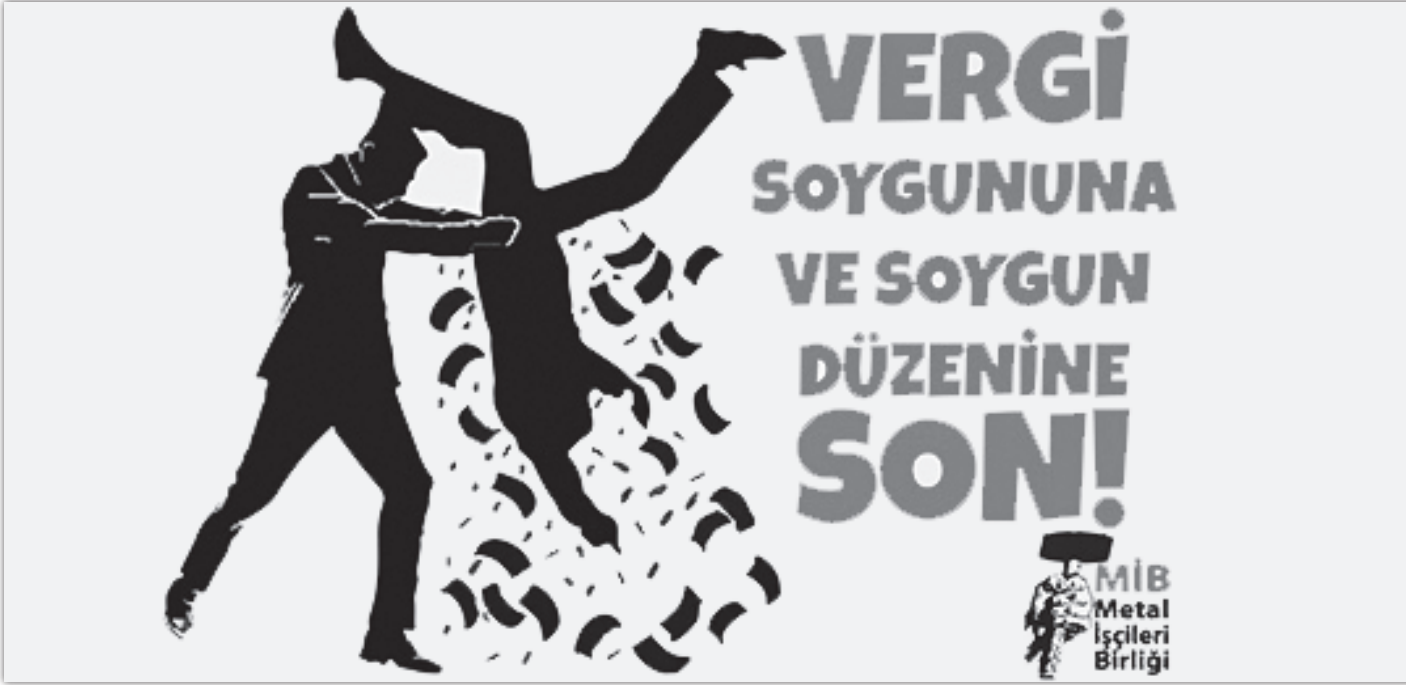
Türk-İş Başkanı Ergün Atalay ise ülkedeki tüm çalışanlar adına katılanları

selamladığını iddia etti. Atalay, kraldan çok kralcı bir şekilde gerici iktidarın mültecilere yardım ettiği güzellemesi yaparken, sendikal örgütlenme oranlarındaki düşüş, örgütlenmenin önündeki engeller ve patronların sendika düşmanlı tutumlarını dile getirmek durumunda kaldı.

Taşeron sorununa da değinen Atalay; "maalesef çalışma şartları arzulan düzeyde değildir" dedi.

ETUC ve ITUC'a defalarca toplantıya gelmeleri ve ülkedeki sıkıntıları bu kürsüden söylemeleri çağrısı yaptıklarını ifade eden Atalay, "Ama toplantıya katılmadılar gücümüzü zayıflattılar" diyerek boykot kararını eleştirdi. Darbe girişimi ve "terör" söylemleriyle demagoji yapan Atalay, "Türkiye insan hakları konusunda her zaman iyi imtihanlar verdi" iddiasında bulundu.

MİB: Vergi soygununa ve soygun düzenine son!

Son günlerde MTV zammıyla gündeme gelen vergi sorununa karşı açıklama yapan Metal İşçileri Birliği (MİB), vergilerin işçiler için sürekli artmasına karşın elde edilen vergilerin patronlara peşkeş çekilmesini teşhir etti. "Vergi dağılımı emekçilerin yaşamını vergi cehennemine çevirmiştir" diyen MİB, işçileri bu soygundan ve soygun düzeninden kurtulmak için mücadeleye çağırdı.

MİB'in açıklamasının tamamı şu şekilde:

"VERGİ SOYGUNUNA VE SOYGUN DÜZENİNE SON!"

İşçi sınıfı olarak bizlere dayatılan koşullarla açlık sınırının altında geçinmeye çalışıyoruz. Hiçbir hak-hukuk tanınmıyor. Sendikalaşamıyor ya da satılık sendikaların kucağına itiliyoruz. İş güvencemiz kıdem tazminatımız kaldırılmak istenirken şimdiden birçok işçi kiralık oldu. Grev hakkımız KHK'lar ile elimizden alınıyor.

Tüm bu kölelik koşulları yetmezmiş gibi kazandığımızı ve tükettiğimize, yani

her şeyimize ağır vergiler konuyor. İğnesinden ipliğine ağır şekilde vergilendiriliyor.

Patronlar ise yine bu düzenin efendileri olarak bizlere kesilen vergilerin peşkeş çekildiği kişiler oluyorlar. Arsalar, fabrikalar ve sınırsız krediler devlet tarafından karşılıksız bahşediliyor.

Devlet ve bürokrat takımı sefa içinde yüzerken, bunun cefası bizlere ödettiliyor. Tüm bürokrasi saltanat içinde israf saraylarda yaşıyor, son model otomobillerde geziyor. Her şeyden ağır vergiler alınmasına rağmen yetmiyor. Yeni vergiler hayatımıza ekleniyor.

Şimdi çıkarılmak istenen torba yasa ile Motorlu Taşıtlar Vergisi'ne (MTV) yapılan yüzde 40'lık zam vergi zamlarından sadece birisidir. Toplu sözleşmelerde, asgari ücret belirlenmesinde işçilere zam yapmayan, patronlardan aldığı vergilerde indirim giden, vergi afları çıkartan devlet yeni vergiler bulmak ve bunlara zam koymakta bir o kadar tutumlu değildir. Tükettiğimiz her şeyden alınan KDV,

ÖTV gibi dolaylı vergilerle bütün vergi yükü bizlerin üzerine yıkılıyor. Vergi dağılımı emekçilerin yaşamını vergi cehennemine çevirmiştir.

Bakanlık ise tasarıyı "savunma giderlerine harcayacağız" diyerek toplumun duygularını istismar ediyor. Ama bizler bu vergilerin nerelerde harcandığını, kimlere peşkeş çekildiğini işsizlik fonundan biliyoruz.

Sözde sendikalar ise bu vergi soygununa sesini çıkarmaktan acizler. İşçiler olarak bu soygundan ve soygun düzeninden kurtulmak, fabrikalardaki sömürü ve sömürü düzeninden kurtulmaktan farklı değildir. İki bir bütündür. Ve bu bütünlüklü sömürü, yağma ve soygunu ancak işçilerin bütünlüklü cevabı durdurabilir. Soyguna ve soygun düzenine boyun eğmeyelim! Soyguna ve soyguncu düzene son vermek için kendi sınıfımızın çatısı altında birleşelim, mücadele edelim!

Artan oranlı gelir vergisi alınsın!

Dolaylı vergiler kaldırılсын!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ"

Gebze'de işçi toplantısı

Gebze İşçilerin Birliği Derneği 1 Ekim'de gerçekleştirdiği işçi toplantısı ile güncel gelişmeleri ve sınıf hareketinde yaşananları değerlendirdi. 'Dünya ve Türkiye'deki gelişmeler, sınıf hareketinin durumu ve görevlerimiz' başlığı ile düzenlenen toplantı, "oldukça yoğun ve karmaşık olan tüm toplumsal gelişmeleri işçi sınıfının kendi sınıf çıkarları ve dünya görüşü ile yorumlaması gerektiği" vurgusu ile başladı.

Ardından emperyalist savaş, emekçi halklara ödettilen yıkımın artışı, egemenlerin ikiye bölünmüş bir şekilde savaşın yıkımından sorumlu olmalarına rağmen sahte gözyaşları dökmeleleri, Güney Kürdistan'da gerçekleştirilen referandum, krizin faturasının emekçilere kesilmesi, sosyal yıkım politikaları, zamların ve vergi artışının hız kesmemesi, MESS ile metal işçileri arasında başlayan sözleşme süreci, eğitimin ticarileşmesi, eğitimde eşitsizliğin artması, müfredatın gericileşmesi ve artık tamamen düzenin de itirafı ile arapsaçına dönmesi üzerine bir konuşma yapıldı.

Ardından tüm bu gelişmelerle birlikte emekçilerin burjuvazinin her türlü söyleminden ve pratiğinden bağımsız bir tutum alması ve geliştirmesinin çıkış yolu olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ardından yapılan sohbette emekçilerin, demagojiyle, önyargıların güçlendirilmesiyle ve çeşitli gerici söylemlerle hâlâ düzenin yedeğinde olduğu ifade edildi. Bundan çıkış için fabrikalardan ve okullardan örneklerle öneriler dile getirildi.

OHAL, KHK'lar, faşist yasalar, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi direnişi ile grev yasaklarının da gündeme geldiği toplantı, fabrika, okul ve toplumsal her alanda birliklerin kurulması ve geliştirilmesi gerektiği ifade edilerek sonlandırıldı.

İşçilerin Birliği Derneği'nin bir sonraki toplantısının gündemi 15 Ekim'de MESS'e bağlı fabrikalarda başlayan TİS süreci olacak. 5 Kasım'da da, 100. yılında Şanlı Ekim Devrimi'nin işçi sınıfına ve emekçi halklara bıraktığı miras üzerine bir seminer gerçekleştirilecek.

Real Market işçilerinden Metro önlerinde eylemler

Hileli iflas ile işsiz bırakılan ve üyesi oldukları Tez-Koop-İş Sendikası tarafından da ortada bırakılan Real Market işçileri haklarını aramaya devam ediyor.

Daha önce de aynı patrona ait Metro ve Beğendik mağazaları ve genel müdürlükleri önünde yaptıkları eylemlerle gasp edilen tazminatlarını ve maaşlarını isteyen işçiler hafta sonları da Metro Market önlerinde eylemlerine devam ediyor.

İşçiler 30 Eylül'de Ankara Etlik, İstanbul Güneşli ve Kozyatağı Metro marketlerinin önünde başlattıkları eylemlerini 1 Ekim'de de sürdürdü. Mağazaların en yoğun olduğu günler olmasından kaynaklı hafta sonu bu eylemleri tercih ettiklerini belirten işçiler, önlükleri ve sloganlarıyla kapı önlerinde bekleyişlerini sürdürdü. İşçiler eylemin 14.30-18.00 saatleri arasında devam edeceğini belirttiler.

Real Market'te çalışan 1700 işçi ilk önce aynı patronlara ait Beğendik grubuna devredildi. Ardından ise hileli bir şekilde iflas gösterilerek işçiler işten atıldı. Bu sırada işçilerin maaşları ve tazminatları da gasp edildi. Hakları gasp edilen işçiler aynı patronlara ait Beğendik ve Metro marketlerinin önlerinde gerçekleştirdikleri eylemlerle gasp edilen haklarını istiyorlar.

Avcılar Belediyesi eylemlerine dair

Avcılar Belediyesi'nde işçilerin maaşlarının geç yatırılması sorunu yıllardır süregelen bir sorun. Belediye işçileri yıllardır maaşlarını hep 10-15 gün geç alıyorlar. Ama bu sorun son 1 yıldır artık katlanılmaz bir hal almış durumda. Son bir yıl içerisinde kaçınıcı kezdir 3 ay boyunca maaşlarını alamama durumu yaşıyorlar. Bunda, Fen İşleri Müdürlüğü bünyesindeki sendikali birimler dışındaki işçilerin sendikalaşma mücadelesinin etkisi var kuşkusuz. Belediye yönetimi kendince işçileri sendikalaştıkları ve Fen İşleri işçilerini de buna öncülük ettikleri için cezalandırmaya çalışıyor. İşçiler şu ana kadar dik durarak sendikal örgütlülüklerinden vazgeçmeyeceklerini, özellikle son 1-1,5 yıl içerisinde yaptıkları eylemlerle fazlasıyla gösterdiler ve sendikalarına sahip çıktılar.

Peki, Avcılar Belediyesi işçilere neden maaş vermiyor? Belediye, para yok diyor. "AKP'li Büyükşehir Belediyesi bize para vermiyor" diye bir gerekçe ileri sürüyor. Ama hiç kimse Avcılar Belediyesi gibi bir kurumda para olmamasını inandırıcı bulmuyor. Öncelikle belediye ihaleleri işçilerin ifade ettiğine göre ederinden yüksek bir fiyata veriliyor. Yani parayı taşeronlara, dolayısıyla kendilerine alıyorlar diyor işçiler. Madem belediyede para yok, o halde taşeron patronlarına da ödeme yapılmaması gerekir. Ama onlar para alamadıklarından nedense hiç şikayet etmiyorlar.

Bir de belediye başkanlığının geçen yılki direnişi kırmak için aldığı yüzlerce işçinin maliyetinden şikayet ediyor belediye başkanı. Herkesin işe-çalışmaya ihtiyacı var ve elbette kimse işten atılmasın. Ancak geçen yılki işçi alımı, belediyenin kendi hesabıydı ve tutmadı bu hesap. İşe yeni işçi alacak, direnişi kıracak, sendikali işçileri işten atacak ve sendikasız işçilerle işini yürütecekti. Bu ince hesap direniş duvarına çarptı.

Belediyede para olup olmadığını öğrenmek isteyen herhangi biri Avcılar Belediyesi'nin bültenine bakarsa belediyenin nelere harcama yaptığını çok rahat görecektir. Bu harcamalar gereksizdir demiyorum ama "yerel yönetimler onur ödülü" alıp her alanda faaliyet yürüten bir belediyede tüm bu hizmetlerde emeği geçen işçilere para yok denilebiliyor.

Her şey göz önünde, sadece işçiler görmezden geliniyor. Sanki tüm bu işler gökten zembille inen kuvvetlerle yapılıyor ya da kendiliğinden oluyor. Yapılan işlerin hiçbirinin işçiler olmadan gerçekleşmesi mümkün değil ama Avcılar Belediyesi'nde değer verilmeyen tek bir kesim var, o da işçi kesimidir. Ayrıca maaş sorununu sadece hizmet üreten işçiler yaşamıyor. Belediyenin güvenlik görevini yürüten çalışanlarına da sıklıkla aylarca maaş verilmediği oluyor.

Belediye işçilerinin bu sorunu ne zamana kadar sürecek? Bu sorunu bütün işçiler yaşıyor. O nedenle Avcılar

Belediyesi'nin tüm birimlerindeki işçiler en azından bu sorun karşısında tek vücut gibi davranmalı. Tüm birimlerde sendikali olmalı. Sonra kapitalizme karşı mücadelede en bilinen doğrulardan birini hayata geçirmeliler. Hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanmalı. Bu bir fabrikada da böyledir, hizmet üretiminde de. İşçiler birlik olur çalışmazsa, patron geri adım atar. İşçiler birlik olamazsa patron kazanır.

Avcılar Belediyesi işçileri kısa süreli iş bırakma eylemini birçok kez yaptılar. Ama nereye kadar? Kendi paralarının dilencisi olmuş durumdadır adeta. Demek ki bugüne kadar yapılanlar yetersiz olmuş ki belediye yönetimi her seferinde maaşları vermemeye cesaret edebiliyor. Artık köklü bir çözüm gerekiyor. Bir hafta iş bırakınca, sonra bir maaş yatırılınca hemen işe başlamamak gerekiyor. Artık hizmet üretimini tamamen kesmek gerekiyor. Patronlar başka bir dilden anlamaz. Sendikanın da öncülüğünde bu yönlü, bu

bilinçle eğitilmeli işçiler ve böyle sert bir sürece hazırlanmalı. İşçilere ya sorunun bir daha yaşanmamasını güvenceye alma ya da işin durdurulması bilinci verilmeli. Yoksa tarih tekerrür eder. Aynı durumda aynı eylemler aynı sonucu doğurur. Kazanmak için daha fazlası gerekir, köklü bir çözüm gerekir. Ayrıca unutmamak gerekir ki belediye başkanları da hangi partiden, hatta işçilerle aynı partiden bile olsalar, son kertede onlar patroneerler. İşçilerin bu gözle bakabilmesi, oy verdikleri partili başkan gözleriyle bakmaması, onun patron olduğunu unutmaması gerekir.

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Belediye yönetiminin işçilere söylediği işçiler unutmamalı ve ona göre mücadele etmelidir. Ne diyor belediye; "sizi kovmuyorum, size git de demiyorum. Çalışın, ama para yok." İşçilerin de demesi gereken çok basit: "Para yoksa iş de yok!"

AVCILAR'DAN BİR EMEKÇİ

Avcılar Belediyesi'nde işçilerin maaş eylemi sürüyor

CHP'li Avcılar Belediyesi işçileri, 3 aydır maaşlarını alamadıkları için 3 Ekim günü saat 12.00'de belediye binası önünde eylemlerini sürdürdü. Eylemlerinin 2. gününde Avcılar Belediyesi işçileri düdükle çalarak, alkış ve sloganlarla belediye başkanı Handan Toprak'ı protesto ettiler.

Eylemde kitleye hitaben Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Erol Özdemir konuştu. Özdemir, 3 aydır maaş

alamayan işçilerin durumlarına değinerek, işçilerin borç ve hacizlerle uğraştığını ifade etti. Park, bahçe ve temizlik işçilerinin de 3 aydır maaşlarını alamadıklarını ve bunun üzerine işçilerin sendikaya üye olup beraber mücadele etme kararı aldıklarını belirtti. İşçilerin emeklerinin karşılığını istediğini ve haklarını almadan işe başlamayacaklarını söyleyerek her gün burada olacaklarını ifade etti.

Sloganlarıyla tepkilerini gösteren

işçiler, açıklamanın ardından kortej halinde Reşit Paşa Caddesi'ne yürüyüş yaparak buradan servislerle şantiyelere geçtiler.

YILBAŞINA KADAR MAAŞLAR DÜZENLİ VERİLMEYECEK!

Eylem alanında *Kızıl Bayrak*'a konuşan işçiler; taşeron patronlarının kendilerine 3 ödeme planıyla geldiklerini

söylediler. Yılbaşına kadar bu durumun böyle süreceğini, arada bir maaş verileceklerini, ayın 15'inde bir maaş yatırabileceklerinin söylendiğini aktardılar. İşçiler bunu kabul etmediklerini belirtip muhataplarının sendika olduğunu söylediklerini ve taşeron patronlarıyla görüşmeyi kabul etmediklerini ifade ettiler.

Taşeron patronlarının işe çıkmaları için sık sık işçiler ile toplantı yaptığı, işçilerin ise "Hakkımızın tamamını almaya kadar çalışmıyoruz, muhatabınız sendikadır" yanıtı verdiği belirtildi.

Büyük devrimin aynı

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım 1997 tarihli 180. sayısında yer alan bu yazıyı, Ekim Devrimi'nin 100. yılı ve silesiyle bir kez daha okurlarımıza sunuyoruz...

-I-

EKİM DEVRİMİ VE DEVRİMİN PARTİSİ

Yüzyılımıza damgasını vuran en büyük tarihsel olay olan Sosyalist Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünü yaşıyoruz. Ekim Devrimi, tüm insanlığı sarsan, yeni bir çağ açan, ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş umutlarını görülmemiş ölçüde büyütmeyle kalmayan, bunu bizzat açtığı çığır içinde somutlayan, bir gerçeklik haline getiren muazzam önemde ve kapsamda bir tarihsel olaydır. Biz komünistler için, dünyanın ve Türkiye'nin tüm gerçek devrimcileri için, böyle bir devrimin yıldönümünü kutlamak, her şeyden önce, ondan daha dikkatli bir biçimde öğrenmenin, onun derslerini, elde ettiği muazzam tarihsel başarının temel etkilerini daha derinlemesine incelemenin ve özümlemenin bir vesilesi olabilmelidir.

Hareketimiz, tam on yıl önce, Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde, onun maddi kazanımlarının tümünden tahrip edileceği, fikir ve ideallerinin dünya ölçüsünde görülmemiş bir çok yönlü gerici saldırı kampanyasının hedefi haline getirileceği gelişmelerin hemen öncesinde mücadele sahnesine çıktı. Kendisi için EKİM ismini benimsedi ve daha en baştan "Yeni Ekimler İçin!" şiarını yükseltti. O kendine özgü evrede bu tercih ve tutumun bizim için rastlantı ya da sıradan bir davranış olmadığını, duygusal nedenlere ise hiç dayanmadığını aradan geçen on yıllık süre yeterli açıklıkta gösterdi. Bu on yıllık süre içinde biz tutum ve tercihlerimize ideolojik bir içerik ve maddi bir gerçeklik kazandırmaya çalıştık. Bunu yaparken Ekim Devrimi'nden, onu hazırlayan ön süreçlerden ve onu dünya ölçüsünde izleyen sonraki süreçlerden en iyi biçimde öğrenmeye çalıştık. Bu nedenledir ki Ekim Devrimi'ni önceleyen ve Ekim Devrimi'ni izleyen süreçlerin teorik ve pratik mirası, muazzam önemdeki dersleri, bizim kimliğimizin şekillenmesinde temelli bir rol oynamıştır.

20. yüzyıl çok sayıda devrime sahne oldu; denilebilir ki yüzyılımız bir devrim-

ler yüzyılı oldu. On yıllar boyunca halk devrimleri ve milli kurtuluş devrimleri birbirini izledi. Fakat Ekim Devrimi bu devrimler zincirinden herhangi biri olmadığı gibi, onlardan herhangi biriyle de kıyaslanamaz bir özel konuma ve niteliğe sahip bir devrimdir. Ekim Devrimi yalnızca tüm öteki devrimlerin önünü açmakla kalmayan, onların tümünü kapsayan ve aşan bir anlama, öneme ve kapsama sahip olmak yönünden de çağımızda apayrı bir yere sahiptir. O teorik ve pratik yönden hâlâ da aşılamayan muazzam bir evrensel tarih olayıdır. O yalnızca proleter devrimler çağını açmakla kalmadı, bugün önümüzde hâlâ da tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak durmaya devam etmektedir. Yüzyılın ilk muzaffer devrimi olduğu halde, sonradan onu peşpeşe bir dizi başka halk devrimi izlemiş olduğu halde, bugün gücü ve etkisi bakımından tüm ötekilerle kıyaslanamaz bir yere ve canlılığa sahip olmasının gerisinde de bu özel, bu kendine özgü tarihsel konum vardır.

Bu gerçekler gözetilmeden, Ekim Devrimi'nin çağımızdaki bu kendine özgü yeri anlaşılmadan, onun özel etkisi altında bir politik kimlik geliştirmenin gerçek anlamı ve önemi de yeterince değerlendirilemez.

Ekim Devrimi'nden, onun düşünsel temeli olan Marksizm-Leninizm'den öğrenmek, bugün biz komünistler için parti sorunu çerçevesinde apayrı bir güncellik taşımaktadır. Komünistler bugüne kadar ki parti inşa süreçlerinde buna zaten çok özel bir dikkat gösterdiler. Devrimi örgütlemenin her şeyden önce devrime önderlik edecek partiyi örgütlemek demek olduğu bilinciyle hareket ettiler. Bu konuda Lenin'den ve Bolşevizmin pratiğinden en iyi biçimde öğrenmeye ve öğrendiklerini gerçekleştirmeye çalıştılar.

Rusya proletaryasıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış Bolşevik partisinin başarılı önderliği olmasaydı, Ekim Devrimi'nin zaferi de mümkün olamazdı. Bu bir öznel iddia değil, matematiksel kesinlikte bir tarihsel gerçekliktir. Muzaffer Ekim Devrimi'ni hazırlayan tüm sürecin olayları apaçık bir biçimde gösteriyor ki, devrimin hazırlanmasında, zaferinde ve kazanımlarının korunmasında parti, öncü ve yönetici bir güç olarak, belirleyici bir role ve konuma sahiptir.

Devrimin neden Rusya'da başarı kazandığının ve aynı dönemde Avrupa'da neden bu kadar kolay yenilgiye uğradığının açıklayıcı temel unsurlarından biri de budur. Elbette ki Rusya'da devrimin muzaffer olmasıyla Avrupa'da devrimlerin kolayca yenilgiye uğramasının tek açıklaması bu değildir. Böyle bir iddia devrim sorununun basite ve tek boyuta, öznel boyuta indirgemek demek olur. Devrimin koşulları derinlemesine ve genişlemesine oluşmadan hiçbir devrimci parti, ne kadar doğru bir çizgi izlerse izlesin, ne kadar militan ve gözüpek olursa olsun, herhangi bir devrim yapamaz. Fakat eğer bu koşullar oluşmuşsa, hazırlıklı ve yetenekli bir öncü kuvvet olarak parti olmadan, koşulları oluşmuş bir devrimi muzaffer bir sona bağlamak da mümkün olamaz. Rusya'nın kendine özgü konumu yalnızca emperyalist çağın tüm çelişkilerinin düğümlenip yoğunlaştığı, bu temel üzerinde devrimci bunalımın en derin bir biçimde patlak verdiği bir ülke olması değil, yanı sıra, bu ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin var olması ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla ve gözüpek bir biçimde oynayabilmiş olmasıdır.

Dolayısıyla biz, Ekim Devrimi'nden öğrenmenin her şeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğu gerçeğini, bu gerçeğin özel önemini, yalnızca Rusya'daki devrimin başarısından değil, yanı sıra Avrupa'daki devrimlerin kolay yenilgisinden giderek de görebiliriz. Bizzat Lenin tarafından Avrupa'daki devrimci bunalımın patlamalara dönüşmesinin hemen öncesinde, Alman Kasım Devrimi'nden yalnızca bir ay önce (9 Ekim 1918) kaleme alınan şu satırlarda dile getirilen kaygılar da bu aynı gerçeğin özel önemine işaret etmektedir: "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir parti olmamasıdır. Scheidmannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webbler ve hempaları gibi hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa'da. Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlışlı düzeltebilir, am bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor."

Lenin'in bu kaygılarının yersiz olmadığını, sürecin sonraki seyriyle doğrulandığını biliyoruz. Lenin'in Avrupa'da devrimci partilerin olmamasını "büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike" sayması şaşkıncı değildir. Zira Lenin, siyasi yaşamının başından itibaren, partinin devrimci sürecin ilerletilmesinde ve devrimin zaferinde oynayacağı olağanüstü rolü büyük bir derinlikle kavrayan büyük bir devrimcidir. Onun, bir devrim ülkesinde, tüm dikkatini ve enerjisini devrimci sınıf partisinin örgütlenmesine, bu örgütlenmenin her koşul altında korunup geliştirilmesine vermesinin gerisinde bu vardır.

Özetle, biz komünistler, proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı konusundaki bugünkü berber bilincimizi ve bu alandaki kesin ve kararlı tutumumuzu her şeyden çok Lenin'in teorisine, Bolşevizmin pratiğine ve muzaffer Ekim Devrimi'nin derslerine borçluyuz. Bu böyle olduğuna göre, parti inşa sürecimizin parti kimliğinin ilanına varacağı bu özel evrede, Ekim Devrimi'ni zafere götüren partinin kendisine, onun öncü misyonunu başarıyla oynayabilmesinin gerisindeki temel etkenlere her zamankinden daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiği herhangi bir özel açıklama gerektirmez.

-II-

"DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN, DEVİRİMCİ HAREKET OLMAZ"

Bir devrimler yüzyılı olan 20. yüzyıl içinde Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik yönden hâlâ da aşılamadığını söylemiş-tik. Bu aynı gerçek Ekim Devrimi'nin zaferini hazırlayan parti için de geçerlidir. Bitmekte olan yüzyılımızın tarihi Bolşevik Partisi'ni aşan daha ileri bir devrimci parti örneği kaydetmedi. Hâlâ aşılamayan bir devrime önderlik eden partinin de henüz aşılamamış olması anlaşılır bir durumdur. Zira devrimci bir partinin konumunu, kimliğini ve kapasitesini önderlik ettiği ve zafere ulaştırdığı devrimden ayrı düşünmek mümkün değildir.

Bu nedenledir ki Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden öğrenmek, işin özünde, ona önderlik eden partiden, bu partinin teorisinden ve tarihsel pratiğinden öğrenmek demektir.

aslında parti davası

“MARKSİST TEORİNİN SAĞLAM TEMELİ”

Lenin, 1920’de, Komünist Enternasyonal II. Kongresi’nin hemen öncesinde, Bolşevizm deneyiminden Komünist Enternasyonal için sonuçlar çıkarırken, “siyasal bir düşünce akımı olarak ve siyasal bir parti olarak Bolşevizm, 1903’ten beri vardır” diyor ve daha ileride şu olgunun altını çiziyor: “Bolşevizm, 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi.” (*“Sol” Komünizm...*)

Bu, Bolşevizmin sağladığı tarihsel başarının temel etkenlerinden ilkinde ışık tutuyor. Lenin’in verdiği tarih üzerinden Bolşevizmin şekillenmesinin başlangıç evresine baktığımızda, 1920’de gözlemlenen olgunun daha baştan bu şekillenmeye ışık tutan berrak bir bilincin ürünü ve ifadesi olduğunu görürüz.

Marksist bir hareketin çıkışından itibaren marksist teori tabanında yükselmesi, ilk bakışta herhangi bir özel anlam taşımayan olağan bir durummuş gibi görünür. Oysa Bolşevizmin ilk şekillenme evresine baktığımızda, bunun, bizzat dönemin genel “marksist hareketi” içinde, bir yandan teoriyi revize eden “legal marksizm”e, öte yandan “teoriye karşı tam bir umursamazlığı” dar pratikçilikle birleştiren “illegal ekonomizm”e, kendiliğindenciliğe ve kuyrukçuluğa karşı kararlı ve kapsamlı bir mücadele içinde başarılı olduğunu görürüz. Bir başka ifadeyle, “Bolşevizmin 1903’te marksist teorinin son

derece sağlam temeli üzerinde yükselmesi”, burada başlığa çıkardığımız temel fikir temelinde (Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz!) yürütülen sıkı ve kararlı bir mücadele sayesinde olanaklı olabilmıştır. Lenin, öncü devrimci bir partinin ve devrimci bir sınıf hareketinin şekillenmesinde devrimci teorinin taşıdığı çok özel ve belirleyici önemi, tam da bu mücadeleler içinde vurgulamıştır: “Öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini belirtmek istiyoruz.” (*Ne Yapmalı?, 1902*)

Türkiye’de son 30 yıldır Lenin’in devrimciler arasında en çok okunan birkaç kitabından biri olan *Ne Yapmalı?* çoğu durumda örgütsel darkafalılığa (ve bunun kaçınılmaz bir ürünü olan dar pratikçiliğe) bir dayanak olarak kullanılmaya çalışılmıştır. Bu davranış, geleneksel devrimci hareketin Marksizmi inceleme tarzına ve anlama kapasitesine de iyi bir göstergedir. Bu bize, bir dizi grup şahsında gösterilen onca çabaya rağmen, devrimci bir sınıf partisinin inşası yolunda da bir açıklamasını vermektedir. Oysa bu temel eserin en temel fikri, tam da burada başlığa çıkarılan cümlede ifadesini bulmaktadır: “Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz!”

Bu vurguyla; Rusya’daki hareketin o gün için muzdarip olduğu dar pratikçilikten, kendiliğindencilikten, örgütsel dağınıklık ve şekilsizlikten, pratik çalış-

mada ilkellik ve amatörlükten kurtulmanın temel önkoşuluna işaret edilmiş olmaktadır. Bununla; başarılı bir teorik çalışma olmaksızın, “hareketin başarılı bir büyümesi(nin) olanaksız”lığı vurgulanmış olmaktadır. Dahası Lenin, daha da ileri giderek ve bu konuda bizzat Engels’e dayanarak; proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin çokça sanıldığı gibi yalnızca “iki biçiminin (siyasal ve iktisadi) değil, teorik mücadeleyi ilk ikisi ile bir tutarak üç biçimi”nin olduğunu altını çiziyor. Marksist bir hareketin, özellikle de bir ilk şekillenme sürecindeyse, henüz genç ve deneyimsizse, “proletaryanın devrimci hareketinin teorik yönüne” özel bir dikkat göstermek zorunda olduğunu hatırlatıyor. Ve tüm bunlar, bizde garip ve gülünç bir biçimde örgütsel darkafalılığa, bunu tamamlayan kısır ve amaçsız dar pratikçiliğe dayanak yapılmaya çalışılan aynı *Ne Yapmalı*’da ortaya konuluyor.

“MARKSİZMDE ASLOLAN ONUN DEVRİMCİ DİYALEKTİĞİDİR”

Fakat sorun partinin ve proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin başarılı bir gelişmesi için devrimci teorinin taşıdığı özel önemi vurgulamakla bitmiyor. Bundan da önemli olan teorinin yöntemidir. Teoriyi devrimci ve işlevsel kılan, onu cansız ve yararsız bir dogmalar yığını, ya da amaçsız bir aydın gevezeliği olmaktan çıkaran, tam da onun bilimsel devrimci yöntemidir. Lenin’in teorik çabası şahsında Bolşevizmin büyük tarihsel başarı-

sı ve üstünlüğü tam da buradadır. Lenin ve Bolşevizm için Marksizm bir bilimdir. Bir dogmalar yığını değil, fakat bir eylem klavuzudur. Marksizmde asloian, onun devrimci diyalektiğidir.

Bolşevizm Marksizmi böyle kavradığı içindir ki, işçi sınıfının öncü ve devrimin yönetici gücü bir parti olmayı başarabildi. Marksizmin bu bilimsel devrimci ele alınışı olmasaydı, Bolşevik Partisi Rusya gibi geri bir köylü ülkesinde hâlâ da aşılamaayan görkemli bir proleter devrimin öncüsü olmayı başaramazdı. Bunu anlayamayan ve Ekim Devrimi’ni gözden düşürmeye çalışan II. Enternasyonal bilgiçlerine Lenin’in verdiği açık ve sade yanıt, Bolşevizmin Marksizme nasıl yaklaştığının da bu açıdan veciz bir ifadesidir: “Hepsi kendilerine marksist diyorlar, ama Marksizm anlayışları çekilmez bir biçimde bilgiççedir. Marksizmde belirleyici olan şeyi, yani onun devrimci diyalektiğini hiç anlayamamışlardır.” (*Devrimimiz, 1923*)

Ölümünün hemen öncesinde bunları söyleyen Lenin’in, siyasal yaşamının daha en başından itibaren sorunu hep böyle ele alageldiğini ise biliyoruz:

“Biz tam olarak Marx teorisinin tabanı üzerindeyiz: Yalnızca bu teori, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkararak bilim haline getirmiş, bu bilimi sağlam temeller üzerine oturtmuş ve bu bilimi daha da geliştirmek ve tüm ayrıntıları ile işlemek için tutulması gereken yolu göstermiştir.”

“... Biz Marx’ın teorisini, bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak asla görmüyoruz; tersine bizim inancımıza göre, bu teori yalnızca, sosyalistlerin, yaşamın gerisinde kalmak istemiyorlarsa, her yönde daha da geliştirmek zorunda oldukları bilimin temelini atmıştır. Bizim kanımızca, Marx’ın teorisini bağımsız olarak daha çok geliştirmek, özellikle Rus sosyalistleri için zorunludur; çünkü bu teori yalnızca, ayrı ayrı, İngiltere’de Fransa’da olduğundan başka türlü, Almanya’da Rusya’da olduğundan başka türlü uygulanan genel ilkeleri verir.” (*Programımız, 1899*)

DEVİRİMCİ TEORİ VE KİTLELERİN TARİHSEL PRATİĞİ

Ve marksist bilimsel teorinin bu yönetsel ele alınışını tamamlayan kritik bir başka nokta. Devrimci teori yalnızca dev-

rimci eyleme kılavuzluk etmekle kalmaz, aynı zamanda onunla sıkı sıkıya bir ilişki içinde gelişir. Bu ise, yalnızca devrimci teorinin pratiğin ortaya çıkardığı gerçek sorunlara yanıt oluşturması anlamına gelmez, fakat aynı zamanda, onun bizzat proletaryanın ve emekçi kitlelerin devrimci pratiğinden beslendiğini, bu pratik içinde sınındığını, zenginleştiğini, ve en önemlisi, kesin biçimini aldığını da gösterir. Bir başka ifadeyle, devrimci teori yalnızca kitlelerin tarihsel devrimci eylemine yön vermekle kalmaz, aynı zamanda bizzat bu tarihsel zeminde gelişip serpilme, arınma ve güçlenme, kesin biçimini alma olanağı bulur.

Bu çerçevede ve bu anlamda, devrimci teorik çaba, aynı zamanda, gerçek devrimci yığın hareketinden ve bizzat devrimin kendisinden öğrenmesini bilmek anlamına gelir. Bu ise, kitlelerin yürüyen mücadelesine örgütlü bir güç olarak aktif biçimde katılmak, ona fiilen önderlik etmek, onu sürekli olarak daha ileri düzeylere çıkartmak için gereken her çabayı harcamak ölçüsünde, bu türden bir önderlik pratiği içinde mümkün olabilir ancak. Ve yine bu, devrimci teorik çabanın neden ancak devrimci bir örgütlü yaşam içinde mümkün olabileceğine ışık tutar. Aynı şekilde, ancak devrimci örgütlü çaba içinde mümkün olabilen bir devrimci teorik gelişme ile bireysel aydınların en iyi durumda akademik sınırları aşamayacak olan kısır çabaları arasındaki derin uçurumu gösterir.

Sonuç olarak; Bolşevizm kendi muazzam tarihsel başarısını, aynı zamanda devrimci teorinin bu tarz bir ele alınışına borçludur. Lenin, devrimci teoriye ilişkin bu son noktayı; *"bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemi ile yakın ilişki içinde olan, doğru devrimci teori"* (**"Sol" Komünizm...**, 1920) tanımlaması içinde, en özlü bir biçimde ortaya koyar. Ve bundan dolayıdır ki, "Bir yandan, Bolşevizm, 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi" derken, hemen devamında şunları ekler: *"Öte yandan, teorinin bu kaya gibi temeli üzerinde yükselen Bolşevizm, deneyim zenginliği yönünden dünyanın hiçbir yerinde eş olmayan on beş yıllık (1903-1917) bir tarih pratiği yaşadı."*

Dolayısıyla, bolşevizmin kendine

özgü teorik gelişmesini, Marksizmin sağlam teorik temeliyle Rusya'daki devrimci eylemin diyalektik ilişkisi ve etkileşimi içinde kavramak gerekir. Her gerçek devrimci öncü sınıf partisi de kendi teorik şekillenmesini ancak kendine özgü böyle bir tarihsel gelişme süreci içinde bulabilir.

-III-

"İKTİDAR SAVAŞIMINDA, PROLETARYANIN ÖRGÜTTEN BAŞKA BİR SİLAHI YOKTUR"!

"İktidar savaşımında, proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur. ... Proletarya, ancak, Marksizmin ilkeleri üzerinde ideolojik olarak birleşerek ve bunu, milyonlarca emekçiyi bir işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğiyle pekiştirerek, yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir. Ne Rus otokrasisinin bunak yönetimi ne de uluslararası sermayenin ömrünü doldurmuş egemenliği bu orduya dayanabilecektir."

Bu sözler Lenin'in proletarya partisinin örgütsel sorunlarını ele aldığı *Bir Adım İleri, İki Adım Geri* başlıklı eserinin bitiş pasajından alınmıştır. Parti saflarındaki aydın oportünizminin örgütsel yansıması olan örgüt ve disiplin tanımaz bireyci ve kibirli aydın anarşizmine yöneltmiş sert bir saldırının finalinde ifade edilen bu fikirler, sonraki tarihin ışığında ele alındığında, apayrı bir anlam kazanmaktadır. Tarih bize, Marksizmin ilkeleri üzerinde sağladığı ideolojik birliğini maddi örgüt birliğinde somutlayan ve pekiştiren Rus proletaryasının devrimci öncüsünün, böylece "milyonlarca emekçiyi bir işçi sınıfı ordusu halinde" kaynaştırabildiğini, bu sayede yenilmez bir güç haline geldiğini, bu güce ne Rus otokrasisi ve burjuvazisinin ne de uluslararası sermayenin dayanabildiğini apaçık biçimde gösterdi.

Örgüt, sosyalizm ile sınıf hareketinin maddileşmiş birliğinin gerçekleştiği alandır. Marksist teorinin sağlam temeli üzerinde kurulan ideolojik birlik ancak bir maddi örgüt birliğinde somutlandığı zaman gerçek bir anlam taşır ve gerçek bir güç haline gelir. Ve elbette partinin gerçek işlevi de ancak bu sayede olanaklı hale gelebilir. Devrimci teoriyle, toplumsal gelişme ve sınıf mücadelesi yasalarının bilgisiyse ve nihayet devrimci eylem

tecrübesiyle donanıp silahlanmış bir parti örgütü, proletaryanın sınıf bağımsızlığının biricik güvencesi ve sermayeye karşı dışı dışı mücadelesinin en temel silahıdır.

Bolşevizmi yenilmez kılan; kendi varlığını, uzun mücadeleler içinde inşa edilmiş, en güç koşullar altında bile Lenin'in deyimiyle dış ve tırnakla savunulmuş ve korunmuş bir örgütsel yapıda cisimleştirmiş olmasıdır. Örgüt yoksa, ihtilalci bir örgütsel yapıda ete-kemiğe bürünmemişse eğer, devrimci teoriden ve bu teori temelinde bir ideolojik birlikten söz etmenin de bir anlamı kalmaz. Bu durumda bir öncü partiden söz etmenin ise zaten hiçbir olanağı kalmaz. Parti, varlık koşulunu ve somut anlamını, ideolojik birliği örgütsel birlikle tamamlamada, onda maddileştirip somutlamada bulur. Parti, gücünü saflarındaki ideolojik ve örgütsel birlikten, bu birliğin somut ifadesi ve göstergesi olan disiplininden alır.

Lenin, partiyi "proletaryanın sınıf birliğinin en yüksek biçimi" olarak tanımlar. Bu, parti örgütünün de proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimi olduğu anlamına gelir. Parti sınıfın öncü örgütlenmesi, onun yönetici çekirdeğidir. Böyle olunca, sınıfın en ileri, en gelişmiş, devrimci sınıf bilinciyle donanmış öğelerini kapsar. Lenin, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi'nde, parti ile sınıf arasındaki bu ayrımı, bu tür bir ayrımın ürünü olan öncü parti ile onun sınıfa ve sömürülen yığınların geniş kesimlerine önderlik edebilme yeteneği arasındaki ilişkiyi şöyle ortaya koymaktadır: *"Kapitalizm üzerinde zafer, yönetici komünist parti, devrimci sınıf, yani proletarya ve yığın, yani emekçiler ve sömürülenlerin tümü arasında doğru ilişkiler kurulmasını gerektirir. Yalnızca komünist parti, eğer gerçekten devrimci sınıfın öncüsü ise, eğer saflarında bu sınıfın en iyi temsilcilerini barındırıyor, eğer tamamıyla bilinçli ve özverili, direngen bir devrimci savaşım deneyimi ile yetişip çelikleşmiş komünistlerden bileşmiş bulunuyorsa, eğer bu parti kendi sınıfının tüm yaşamına ve, onun aracılığıyla, tüm sömürülenler yığınının çözülmez bir biçimde bağlanmayı ve bu sınıf ile bu yığına mutlak bir güven esinlemeyi biliyorsa -kapitalizmin bütün güçlerine karşı en gözüpek ve en amansız sonal savaşımında, yalnızca böyle bir parti proletaryayı yönetmeye yeteneklidir."*

Örgüt yalnızca bir araçtır ve bir araç olarak amaca uygun olmak zorundadır. Amaca uygunluk her şeyden önce örgütün ideolojik temelinde ve sınıfsal yapısında anlamını bulur. Marksist ideolojik kimlik ve proleter sınıfsal temel, parti örgütünün amaca uygunluğunun olmazsa olmaz koşullarıdır. Ama amaca bu uygunluk, kendini aynı zamanda örgütün varoluş biçiminde de gösterebilmelidir. Komünistler, Lenin'in parti düşüncesi ve Bolşevik deneyimin en ileri ve olgun sonuçları temelinde, partinin varoluş

sorununu konuya ilişkin temel metinlerinde iki boyutlu olarak ele aldılar. Bunlardan ilki düzen karşısında, ikincisi ise sınıf içinde konumlanıştır.

Bunlardan ilki hakkında söylediklerimizin özü şöyledir: "İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla proletaryanın sınıf partisi, kurulu düzen karşısında ihtilalci bir konumdadır ve varoluş biçimi de buna uygun olmak zorundadır. Partinin ihtilalci esaslara dayalı illegal örgütlenme ihtiyacı buradan doğmaktadır. Parti örgütlenmesinin tek ve mutlak varoluş biçimi olmamakla birlikte, illegalite, temel ve ilkesel önemde bir sorundur. Illegalite sorununun özü, düzenin hukuksal çerçevesi içine sığıp sığmamak değil, bizzat düzenin içine sığmamaktır."

Çarlık otokrasisi koşullarında her zaman illegal bir örgütsel temele sahip olmuş Bolşevizmin illegalite konusundaki aşırı ilkesel titizliğini görebilmek için, tasfiyeciliğe ve örgütsel yansıması olan legalizme karşı verilen çok yönlü kesintisiz mücadeleye bakmak yeterlidir. Fakat Bolşevizmin bu alandaki tutumunu salt Rusya'nın siyasi özgürlükten yoksun otokratik koşulları ile ilişkilendirenlere Lenin'in Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi'ndeki tezlerini kanıt gösterebiliriz. Bu tezlerde, "yasal çalışma ile yasa-dışı çalışmayı birleştirme mutlak zorunluluğu"nu ilkesel önemde gören Lenin, sorunu şöyle ortaya koymaktadır: *"Bütün ülkelerde, hatta en özgür, en 'yasal' ve en 'barışçıl', yani sınıflar savaşımının en az keskin olduğu ülkelerde bile, her komünist parti için yasal çalışma ile yasa-dışı çalışmayı, yasal örgütlenme ile yasa-dışı örgütlenmeyi sistemli biçimde birleştirmeyi kesinlikle zorunlu olarak görme zamanı gelmiştir."*

Komünistlerin parti örgütlenmesinin varoluş biçimine ilişkin ikinci temel nokta hakkında söylediklerinin özü ise şöyledir: "Parti örgütünün sınıf içinde varoluş biçimi ise, fabrika hücreleri temeline dayalı bir parti örgütlenmesi temel leninist düşüncesinde ifadesini bulur. Parti sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği ise, fabrika hücreleri temeline dayalı bir parti örgütlenmesi de bu birleşmenin temel ve tarihsel amaçlara, her şeyden önce iktidarı ele geçirme amacına, en uygun örgütsel gerçekleşme biçimidir. Tarihsel deneyim, parti örgütlenmesinin sınıf bünyesindeki bu varoluş biçimiyle onun ihtilalci niteliği ve hareket kabiliyeti arasındaki kopmaz ilişkiyi bütün açıklığı ile göstermiştir."

Bu konuda ise, Lenin'in, partinin işçi kitleleriyle sınıksız bağlar kurması zorunluluğuna, buna ulaşmak için de partinin fabrika hücreleri temeline oturmasına ilişkin temel düşüncesinin en veciz ifadesi olan "her fabrika bizim kalemiz olmalı" sözlerini hatırlatmakla yetiniyoruz.

Komünist partisi gücünü saflarındaki ideolojik ve örgütsel birlikten, bu birliğin somut ifadesi olan disiplininden alır

demıştik. Proletarya partisinde disiplin, ideolojik ve örgütsel birliğin hayati bir etkeni, partinin önderlik fonksiyonunun, savaşıma gücü ve kapasitesinin zorunlu bir koşuludur. Bolşevik Partisini karakterize eden en temel özelliklerden birisinin onun "demirden disiplin"i olması bu açıdan rastlantı değildir. Bolşevik Partisi, verimli bir iç demokrasiyi katı ve sağlam bir disiplinle birleştirmeyi başarabilen bir parti oldu. Lenin'in önemle altını çizdiği gibi, bunu onun sağlam marksist ideolojik temelinden ve proleter kitlelerle kurduğu güçlü bağlardan ayrı düşünmek mümkün değildir.

Güçlü, örgütlü, deneyimli ve amansız bir sınıf olan burjuvaziye karşı mücadelesinde proletaryaya ve emekçi yığınlara önderlik etmek iddiasındaki bir parti, saflarında sağlam bir disiplin anlayışı ve uygulamasını egemen kılmadan bu misyonunu gerçekleştirme başarısı gösteremez. Lenin, üç Rus devriminin toplam deneyimi üzerinden, "proletaryanın mutlak merkezîyetçiliği ve sınıf disiplininin burjuvazi üzerindeki zaferinin temel bir koşulu olduğunu" söyler ve sayısız kereler, bu disiplinde en ufak bir gevşeme ya da zayıflamayı, proletaryayı burjuvaziye karşı mücadelede silahsızlandırma girişimi sayar.

Elbette ki proletarya partisinde disiplin, körükörüne olmak bir yana, yine Lenin'in sözleriyle, "düşünce ve bilincin en yüksek düzeyi"ne dayanır. Bu düşünce ve bilinç, proletarya devriminin ve komünist partisinin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmada ifadesini bulur. Bu temel üzerinde daha somut olarak ise proletarya partisinde disiplin, Lenin'in sözleriyle, şu anlama gelir:

"Eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük: İşte biz disiplini böyle tanımlıyoruz. Öncü sınıfın demokratik partisine layık olan biricik disiplin de budur. İşçi sınıfının gücü örgütlenmesinde yatar. Kitlelerin örgütü yoksa, proletarya bir hiçtir; örgütlüyse de her şeydir. Örgüt demek, eylem birliği, bütün pratik çalışmada birlik demektir."

Parti disiplini, iç tartışma ve eleştiriyi dışlamak bir yana, güçlü ve bilinçli bir disiplin anlayışı ve uygulamasının ön koşulu olarak varsayar: "Ancak yetkili organlar bir kez karara vardıldıktan sonra, biz bütün Parti üyeleri, tek bir adam gibi davranırız." (Lenin) Disiplin sorununun asıl özü ve kritik anlamı, işte burada, bir kez sonuca varılıp karar alındıktan sonra, uygulamada bütün parti üyelerinin "tek bir adam"mış gibi davranabilmelerinde yatmaktadır.

Proletarya partisinde disiplinin önemi, anlamı, gerçekleşme şekli üzerine çok şey söylenebilir. Gelgelelim bu soruna açıklık getirmekle birlikte sorunun pratikte çözümünün taşıdığı güçlüğü herhangi bir biçimde ortadan kaldırmaz. Sorunun pratik çözümü zorlu, sabırlı ve uzun süreli bir mücadeleyi ve deneyimi gerektirir. Lenin'in bizzat Bolşevizm de-

neyiminden hareketle ve soruna ilişkin kolaycı ve hayalci eğilimleri eleştirirken söyledikleri olağanüstü bir önem ve derinlik taşımaktadır. Bu nedenle onları burada olduğu gibi yinelemeyi yararlı buluyoruz:

"Ortaya çıkan ilk sorular şunlardır: Proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl korunmaktadır? Nasıl denetlenmektedir? Nasıl güçlendirilmektedir? Önce, proletarya öncüsünün sınıf bilinciyle ve onun kendini devrime adanmasıyla, onun sağlamlığı, özverisi ve kahramanlığıyla. İkincisi, çalışan insanların en geniş yığınlarıyla, başta proletarya ile, ama aynı zamanda çalışan insanların proleter olmayan yığınlarıyla belirli ölçüde bağ kurma, en yakın ilişkiler sürdürme, ve -eğer dilerseniz- onların içinde erime yeteneğiyle. Üçüncüsü, bu öncü tarafından uygulanan siyasal önderliğin doğruluğuyla, geniş yığınların, doğru olduklarını kendi öz deneyimleriyle görmeleri kaydıyla, siyasal strateji ve taktiklerinin doğruluğuyla. Bu koşullar olmaksızın, görevi burjuvaziyi devirmek ve toplumun tümünü değiştirmek olan gerçekten ileri sınıfın partisi olma yeteneğindeki bir partide, disiplin sağlanamaz. Bu koşullar olmaksızın, disiplini yerleştirmek için yapılan bütün girişimler, kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrar ve laf ebeliği ve soytarılıkla sonuçlanır. Öte yandan, bu koşullar birden ortaya çıkmaz. Bunlar ancak uzun çaba ve çetin deneyimlerle yaratılırlar. Bunların yaratılması, bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemiyle yakın ilişkisi içinde alan, doğru devrimci teoriyle kolaylaştırılır." ("Sol" Komünizm...)

***

Bolşevizmin deneyiminden hareketle, proletarya partisinin ideolojik kimliği ile örgütsel kimliğinin yanı sıra sınıfsal kimliğini de ayrı bir bölüm olarak ele alıp irdeleme yoluna gidebilirdik. Fakat halkçılığa karşı on yılı bulan ideolojik mücadele süreci içerisinde bunu o kadar çok yaptık ve bizzat Lenin'den ve Bolşevizmin tarihsel deneyiminden bu konuda öylesine çok yararlandık ki, burada yeni bir yinelemeyi gerekli görmüyoruz. Burada şu kadarını söyleyebiliriz: Siyasal ve örgütsel varlığını bütün bir devrim öncesi dönem boyunca neredeyse yalnızca proletaryaya dayandıran ve saflarını sürekli olarak proletaryadan gelme sınıf bilinçli işçilerle besleyen Bolşevik Partisi, bu anlamda tarihin gördüğü en proleter partidir de aynı zamanda. Rusya gibi sanayi proletaryasının toplumun yalnızca küçük bir azınlığını oluşturduğu bir ülkede, kendine yaşam alanı olarak neredeyse tamamen bu sınıfı seçen Bolşevik Partisinin bu pratiği, partinin sınıf kimliği konusundaki açık leninist bilincin bir yansımasıdır.

(Ekim, Sayı: 180, 1 Kasım '97, Başyazı)

Sefaköy, Ümraniye ve Esenyurt'ta 'Ekim Devrimi, ulusal sorun ve emperyalizm' semineri

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle düzenlediği seminerlerine devam ediyor. 'Ekim Devrimi, ulusal sorun ve emperyalizm' konulu sempozyum Sefaköy, Ümraniye ve Esenyurt'ta gerçekleştirildi.

29 Eylül günü Sefaköy'de gerçekleşen seminerin ilk bölümünde Lenin ve Bolşevik Parti'nin emperyalist savaş ve ulusal soruna yaklaşımı ele alındı. Çarlık Rusya'sının halklar hapishanesi olduğu belirtilerek, Ekim Devrimi'nin ardından halkların kardeşçe yaşadığı Sovyetler Birliği'nin nasıl oluştuğu anlatıldı. Sunumda emperyalist-kapitalist sistemin geldiği aşamada ulus sorununun gerçek ve kalıcı çözümünün ancak sosyalizmde olduğu vurgulandı.

Seminerin ikinci bölümü forum şeklinde gerçekleştirildi. Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ve Bolşeviklerin tutumu, ulusların kendi kaderini tayin hakkı gibi gündemler dışında Kürt sorunu üzerine canlı tartışmalar yapıldı. Ayrıca Katalonya ve Güney Kürdistan referandumu da konuşmalarda değerlendirildi.

30 Eylül günü Ümraniye'de yapılan seminerde ise 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde, kapitalizmin dünyadaki gelişme süreci anlatıldı. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte su yüzüne çıkan hegemonya krizinin paylaşım savaşlarına yol açtığından bahsedilerek Bolşeviklerin savaşı devrimin olanağına çevirdiğine dikkat çekildi. Ayrıca, devrim sonrasında Sovyetler Birliği'nde diğer uluslardan halkların durumu üzerinde durulan seminerde, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ele alındı.

Sunumun ardından günümüzde yaşanan ulusal sorun, bağımsızlık referandumu ve sosyalistlerin alması gereken tutum üzerine canlı tartışmalar

yapıldı.

1 Ekim günü Esenyurt'ta yapılan seminer Ekim Devrimi'nin 100. yılına kısa bir atf ve geçmiş seminerlere kısa bir değinmeyle başladı. Seminerde ilk olarak bir halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sının ulusal sorun konusundaki tutumu ve Ekim Devrimi'ne kadarki süreç örnekler üzerinden anlatıldı. Paris Komünü, Fransız Devrimi, İrlanda sorunu ve emperyalizmin gelişmesi ile daralan pazarlar yüzünden Afrika'nın sömürgeleştirilmesi süreci; Marks, Engels ve Lenin'den verilen canlı örneklerle aktarıldı.

Sonrasında Bolşeviklerin ulusal sorunu nasıl çözdüklerine dair ayrıntılı anlatımlar yapıldı. Lenin ve Rosa Luxemburg'un Polonya meselesi üzerine tartışmalarının aktarılmasından sonra Güney Kürdistan ve Katalonya'daki referandum süreci üzerine sunum devam etti.

Sunumun tamamlanmasının ardından geçilen tartışma bölümünde tartışmalara katılım semineri daha da canlı kıldı. Tartışmalarda Güney Kürdistan referandumu geniş yer tuttu, Rojava üzerine tartışmalar yürütüldü. Katalonya'daki referandumla İspanya devletinin tahammülsüzlüğü vurgulanarak en gelişmiş haliyle bile burjuva demokrasisinin ne kadar güdük olduğunun görüldüğü ifade edildi. Tartışma aralarında ve sunumda sıklıkla ulusal sorunun kalıcı ve doğru çözümünün sosyalizmde olduğu vurgulanarak fabrika örgütlenmesinin önemine değinildi ve Metal Fırtına'dan örnekler verildi.

Son olarak doğru ve kalıcı çözümün sınıf eksenli çözüm olduğunun ifade edilmesinin ardından bir sonraki seminerde buluşma çağrısı yapılarak seminer sonlandırıldı.

Katalonya bağımsızlık referandumu üzerine

Katalonya bağımsızlık referandumu, 1 Ekim'de nihayet gerçekleştirildi. Referandumun son derece gergin ve çatışmalı bir ortamda gerçekleşeceği belliydi. Referandumu engellemek amacıyla tam 40 bin polis seferber edildi. İspanyol polisi ve jandarması Barcelona başta olmak üzere Katalonya'nın en önemli merkezlerinde gün boyu terör estirdi. Oy kullanmaya gidenlere saldırdı, pek çok çatışma yaşandı. Bu çatışmalarda toplam 800'ün üzerinde insan yaralandı. Yanı sıra tutuklamalara başvuruldu. Bununla da yetinilmedi, oy kullanılacak yaklaşık 100 civarında yer işgal edildi veya kapatıldı. Pek çok yerdeki oy sandıklarına da el konuldu.

Önden savrulan tehditlere, İspanyol polisinin estirdiği dizginsiz teröre rağmen Katalanlar 2,7 milyon geçerli oyun kullanıldığı, katılımın %42,3 olduğu referandumda, "Katalonya'nın bağımsız bir cumhuriyet olmasını istiyor musunuz?" sorusunu %90 oranında 'Evet' oyu verecek saldırıları cevaplandırdı.

Katalonya Özerk Yönetimi Başkanı Carles Puigdemont sonucu zafer olarak niteledi ve bağımsızlık ilanı hakkı elde ettiklerini belirtti. İspanya Başbakanı Mariano Rajoy ise "Bugün bir referandum yapılmadı" diyerek, sonucu yok hükmünde saydı. Bununla da kalmadı, gerektiğinde mevcut özerkliği askıya alabilecekleri tehdidinde bulundu.

Katalonya'daki bağımsızlık referandumu Almanya ve İngiltere şahsında burjuva demokrasinin ikiyüzlülüğüne de yeniden ayna tuttu. AB adına yapılan açıklamalarda Katalonya sorununun, dolayısıyla da referandumun İspanya'nın iç sorunu olduğu belirtildi. Dahası referandumun İspanyol anayasasına göre yasadışı olduğu ifade edildi. Katalonya yönetimi başkanının, referandum sonucundan hareketle, Katalonya bu sonuçla otomatikman AB üyeliğini hak ediyor şeklindeki açıklamasına ise AB birleşik İspanya'dan yanadır ve onun dışına düşmüş Katalonya için üyelik sorunu söz konusu olamaz mealinde açıklamalarla

cevap verildi.

Referandum öncesinde başlayan gerilim henüz dinmiş değil, tam tersine gitgide tırmanıyor. Hala karşılıklı olarak sert açıklamalar yapılıyor. Madrid hükümetinin tehdit ve saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Katalonya cephesinde, bağımsızlık hakkının tanınması şurada kalsın referandumun bile yok hükmünde sayılmasına, daha önce kararlaştırıldığı üzere Genel İş Konfederasyonu'nun (CGT) başını çektiği en büyük üç sendikanın çağrısı ile 3 Ekim'de bir genel grevle karşılık verildi.

MONARŞİDEN FAŞİZME, FAŞİZMDEN BURJUVA DEMOKRASİSİNE

Katalan halkı bugünkü bağımsızlık referandumuna, uzun tarihsel bir süreçten ve bu sürece sığdırılan çok zorlu kavgalardan geçerek geldi. Katalanlar ilk kez 1932 yılında özerklik hakkını kazandılar. Ne var ki Franko buna son verdi. Katalan halkı bu kez de diğer kardeş uluslar olan Baskılar ve Galiçyalılarla birlikte Franko'nun koyu faşist rejiminin zulmü altında inletildi. Hakları tanınmadı, dilleri yasaklandı. Hep birlikte tarihin en kanlı iç savaşı olan İspanya iç savaşını yaşadılar. İspanyollarla birlikte tarafsız acılara ve yıkımlara maruz bırakıldılar. Fakat İspanya iç savaşının en kanlı cephesi Katalonya oldu.

Franko faşizminin ardından 1979 yılında, Katalanlar bu kez daha geniş haklar içeren bir özerklik hakkı elde ettiler. Bu, bir referandumla onaylandı da. Ne var ki bir süre sonra şimdi iş başında olan Mariano Rajoy hükümeti buna itiraz etti. Mücadele ile elde edilen hakları geri almak için hukuksal yollara başvurdu. Katalonya özerk hükümeti buna, büyük gerilimlere neden olan ve yankıları hâlâ devam eden 1 Ekim'deki bağımsızlık referandumu kararı ile cevap vermiş bulunuyor. Sonuçta, Katalan emekçilerinin önemli bir kesiminin desteği ile bağımsızlık hakkı elde de edilmiştir.

Gelinen yerde, yakıcı sorun ve sorunlar şunlardır; Katalonya özerk yönetimi

gerçekten bağımsızlık ilanında bulunacak mıdır? Daha da önemlisi, bunun karşılığı gerçek ve kalıcı bir özgürlük ve bağımsızlık olacak mıdır? Katalan burjuvazisi gerçek bir özgürlük, eşitlik ve bağımsızlığın gücü müdür? Değilse eğer, gerçek amacı ve hedefi nedir?

KATALAN BURJUVAZİSİ VE BAĞIMSIZLIK SORUNU

Elbette Katalan burjuvazisinin de ulusal kendi kaderini tayin hakkı ve bu çerçevede kendi devletini kurma hakkı vardır. Onun bu amaçla referandumla başvurusu da meşru bir hak. Nihayetinde Katalan burjuvazisi İspanyol burjuvazisinin büyük direncine ve çok yönlü saldırılarına rağmen Katalonya'nın bağımsızlığını ilan etmek üzere referandumu gündeme getirmiş ve %90 oranında bir 'Evet' oyu ile bu hak elde edilmiştir.

İspanyol burjuvazisi, Katalonya özerk hükümetinin, demek oluyor ki, burjuvazisinin bağımsızlık parolası ile başvurduğu referandumu yapılmamış saymakta ve hiçbir sonucunu tanımamaktadır. Üstüne üstlük, birakalım bağımsızlığı, Katalan özerk yönetimini, mevcut özerkliği dahi askıya almakla tehdit etmektedir. Hiç kuşkusuz bu, Katalan burjuvazisinin gerçek niyet, amaç ve hedeflerinden bağımsız olarak baştan aşağı haksız, gerici ve hiçbir meşruiyeti olmayan bir tutumdur.

Peki ama Katalonya özerk yönetimi gerçekten referandumun sonucunun gereğini yapacak mıdır? Bu soruya kesin bir cevap verilemez belki, ama çok tartışmalı olduğu söylenebilir. Katalonya özerk yönetimi sözcülerinin, bu yönlü adımların zamanı geldiğinde atılacağı mealindeki her yana çekilebilir açıklamaları ve en çok da bugünkünden daha ileri bazı haklar tanınması durumunda uzlaşmaya açık olacakları şeklindeki kimi beyanları da bunu doğrulamaktadır.

Somut biçimde ifade edilecek olursa, İspanya günümüzde Yunanistan'la birlikte küresel krizi ve yıkıcı sonuçlarını hissedilen AB üyesi ülkelerin başında

gelmektedir. Katalonya özellikle bankacılık ve turizm sektörü ile öteden beridir İspanya'nın en verimli ekonomisine sahip bir topraktır. Bu durumun kendisi, Madrid hükümetinin Katalonya'yı kaybetmek istememesinin en önemli nedenlerinden biridir. Katalan burjuvazisi ise Madrid hükümetinin bu durumundan yararlanmak istemektedir. İspanya merkezi hükümeti ile ilişkilerinin yeniden tanımlanması, daha geniş hakların ve güvencelerin verilmesini istemektedir.

Katalan ulusunun bir temsilcisi olarak Katalan burjuvazisi, elbette ki Katalonya'nın bağımsız olmasını da ister. Ne var ki o sınıfsal karakteri gereği hiçbir biçimde gerçek ve kalıcı bir bağımsızlığın gücü değildir ve olamaz. Tam da bu nedendir ki bugün başvurduğu bağımsızlık referandumunu nasıl sunarsa sunsun, o söz konusu referandumla gerçek ve kalıcı bir bağımsızlığı hedeflememiştir. 1 Ekim'de başvuru referandumun karşılığı da gerçek ve kalıcı nitelikte bir bağımsızlık olmayacaktır.

"ORTAK VATAN" VE "ORTAK DAVA" MI?

Franko faşizmine karşı mücadele günlerinde, demek oluyor ki İspanya iç savaş sırasında Katalan burjuvazisinin en iri kesiminin çok net biçimde Franko'nun yanında saf tuttuğu, buna karşın, Katalan işçi ve emekçilerinin, İspanyol işçileri ile omuz omuza cumhuriyet için Franko faşizmine karşı mücadele ettiği, inkardan gelinemez tarihsel bir gerçektir.

Hiç kuşkusuz söz konusu dönem devrimci akım ve partilerin ön safta olduğu bir dönemdir. En ön safta bu kez "ortak vatan" ve "ortak dava" yalanı ile bayrak kaldıran Katalan burjuvazisi var. Kabul etmek gerekir ki, o bu konuda başarı sağlamış, halihazırda Katalan işçi ve emekçilerinin önemli bir bölümünü peşinden sürüklemektedir.

Onun "ortak vatan" dediği tastamam burjuva bir cumhuriyettir. Burjuvazi ile işçi sınıfının "ortak çıkarlar"ı da "ortak dava"ları da bulunmamaktadır. Nihayetinde karşı karşıya gelen ve karşılıklı olarak çıkar çatışmasına girenler, İspanyol burjuvazisi ile Katalan burjuvazisidir. İşçi sınıfının kendi denenmiş bayrağı vardır. Katalan işçi ve emekçileri er ya geç kendi burjuvazisinin Katalonya'nın zenginliklerini ele geçirmek ya da paylaşmak için İspanyol burjuvazisi ile tutuştuğu kavganın tarafı olmaktan kurtulacak, kendi denenmiş bayrağı altında saf tutacaktır.

Sadece Katalan işçi ve emekçilerinin değil, Galiçya ve İspanyol işçi ve emekçilerinin yakıcı ihtiyacı birleşik bir devrim, hedefleri de hâlâ monarşi utancını da sırtında taşıyan burjuva cumhuriyet değil, tümünün özgürlüğünün ve kurtuluşunun ifadesi olacak olan sosyalist bir işçi ve emekçi cumhuriyettir.

BİR-KAR'dan Frankfurt'ta işçi toplantısı

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) Frankfurt İşçi Komisyonu 1 Ekim'de işçi toplantısı gerçekleştirdi. Çeşitli iş kollarında çalışan işçi ve emekçilerin katıldığı toplantıya, işçi kıyımı saldırısıyla karşı karşıya olan LSG Sky Chefs işçileri de katıldı.

Volkswagen'in (VW) egzoz gazı skandalını işçilere fatura etme saldırısı ve LSG'deki saldırıların konu edildiği toplantıda, ilk olarak katılan öncü LSG işçileri söz alarak süreçlerini anlattılar.

İşçiler, LSG'nin "rekabet edememe, kârların düşmesi ve maliyetlerin yüksek olması" gibi bahanelerle, Frankfurt'taki işletmesini kapatarak Çekya'ya taşımak istediği ve bu yüzden de işçi kıyımını planladığını belirttiler.

Bazıları çok uzun yıllardır çalışmakta olan yüzlerce işçiyi kapsayan bu ağır saldırı karşısında başta iş kolunda örgütlü olan AGİL Sendikası olmak üzere, öncü işçilerin ortaya koydukları çabalar aktarıldı.

LSG'de saldırıya karşı örgütlü duruşun bazı ilk nüveleri olsa bile, henüz bu kapsamlı saldırıları durdurabilecek nitelikte olmadığı, onlarca ülkeden çok çeşitli bir işçi profiline olduğu işletmede, işçilerin sınıf bilincinin oldukça geri olmasının bunu güçleştirdiği aktarıldı.

LSG işçileri, saldırılara karşı neler yapılabileceği konusundaki önerileri top-

lantının sonuna bırakmak üzere anlatımlarını sonlandırdılar.

Daha sonra Alman devlet kanalı ZDF'de yayınlanan, Lufthansa Teknik ve LSG'de yaşanan dönüşüm ve saldırılar ile burada dönen oyunları anlatan bir film izlendi. Alman hava yolları Lufthansa'da perde arkasında dönen oyunları başarılı bir şekilde anlatan film konuya daha bir açıklık getirdi.

Verilen aranın ardından, toplantının diğer konusu olan VW'deki egzoz gazı skandalı ve işçilere dönük saldırılar konusu zaman darlığından dolayı başka bir toplantıya bırakıldı. Bu bahiste sadece, VW'nin kendi egzoz skandalının faturasını işçilere keserek, binlerce işçiyi atmayı

gündemine aldığı, bunların da büyük çoğunluğunun Almanya'dan olacağı bilgisi verildi.

Toplantı, işçi kıyımı ile karşı karşıya olan LSG işçilerinin hangi mücadele yöntem ve araçlarını kullanabilecekleri üzerine tartışma ve önerilerle devam etti. Yapılan tartışma ve önerilerin ardından, temel çözücü halkanın işçilerin tabandan örgütlenmesi olduğu, bunu da ancak sınıf bilinci taşıyan öncü işçilerin başarabileceği ifade edildi. Dışarıdan verilen desteklerin de ancak bu durumda işlevli olabileceği vurgulandı.

Ayrıca, çeşitli uluslardan oluşan işçilerin daha iyi kaynaşması için bir kültürel etkinlik organize edilmesi; dışarıdan da

desteklenen bir dayanışma komitesinin kurulması önerileri de işçiler tarafından olumlu karşılanarak, hayata geçirmek için çaba gösterileceği ifade edildi.

Sunumları, sendikacılık pratiği de olan deneyimli bir işçi tarafından yapılan toplantı oldukça eğitici ve verimli oldu.

BİR-KAR İşçi Komisyonu'nun, değişik vesilelerle eğitim amacı da güden bu tür toplantıları yapmaya devam edeceği belirtildi.

Fransa'da kalıcı OHAL yasalaştı

Avrupa'da polis devleti uygulamaları her geçen gün daha da artarken iki yıldır OHAL ile yönetilen Fransa'da, burjuvazi OHAL'in kendilerine sunduğu nimetlerden vazgeçmemek için yeni bir yasa çıkardı.

Fransa'da 13 Kasım 2015'te 130 kişinin hayatını kaybettiği silahlı ve bombalı saldırının ardından ilan edilen OHAL 6 kez uzatıldı. 1 Kasım itibarıyla sona erecek OHAL'i kalıcılaştırmak için harekete geçen parlamento yeni 'Terörle Mücadele Yasası'nı 415 'Evet' oyuna karşın 127 'Hayır' ve 19 çekimser oyla kabul etti.

OHAL'i kalıcılaştıracak yasayı onaylayanlar "kalıcı hale gelen tehdide karşı kalıcı bir cevap" söylemiyle kendilerini savunuyor.

Yeni düzenlemeyle adli makamların birçok yetkisi valiliklere devredildi. OHAL kapsamında bulunan "ibadet-haneleri kapatma, adres baskınları, aramalar, güvenlik bölgesi ilan etme ve ev hapisleri" gibi çok sayıda uygulama yasa da yer alırken valiliklerin yetkisinde olacak.

BİR-KAR'dan Almanya ve Fransa'da Ekim Devrimi etkinliklerine çağrı

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR), Ekim Devrimi'nin 100. yılıyla ilgili olarak Fransa'nın başkenti Paris'te ve Almanya'nın NRW eyaletine bağlı Wuppertal'da etkinlikler düzenleyecek.

"Ekim Devrimi 100. yılında; Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarıyla düzenlenecek etkinlikler için çağrı yapan BİR-KAR'ın açıklaması şöyle:

Ekim Devrimi 100. yılında...

Gelecek mutlak sosyalizm!

Dünyayı sarsan büyük sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılındayız.

Sadece Rusya'da değil, tüm dünyada işçilerin, ezilen mazlum halkların ve tüm insanlığın yaşamında çığır açan ve yeni bir çağ başlatan bu büyük devrimin üzerinden tam 100 yıl geçti. Ne var ki, özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun yıkılışı ile birlikte şaha kaldırılan

anti-komünist kara propagandalara rağmen, Ekim Devrimi, hâlâ güncel ve hâlâ uluslararası burjuvazinin büyük korkusu olmaya devam ediyor. Sosyalizm de hâlâ insanlığın en yakıcı ihtiyacı ve en büyük özlemdir.

İnsanlık, bir yüzyılın ardından, bir kez daha "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" ikilemi ile karşı karşıyadır. Hiç kuşkusuz insanlık bu çöküşe mahkum ve alternatifsiz değildir. 100 yıl önce olduğu gibi bugün de kapitalizm denen sömürü, soygun ve kölelik düzenine karşı alternatifimiz, her türden sömürüden, baskıdan, eşitsizlikten ve kölelikten arındırılmış, herkesin "bir ağaç gibi tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşesine" yaşadığı bir toplum, yani sosyalizmdir.

Tüm yoldaşlarımızı ve devrimci dostlarımızı "Ekim Devrimi 100. yılında; Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarı ile dü-

zenleyeceğimiz etkinliğimize katılmaya, 'Yeni Ekimler'e ve sosyalizme inancımızı, coşumuzu ve sevincimizi bizimle paylaşmaya çağırıyoruz.

FRANSA-PARİS

Program:

- * Konuşma
- * Devrimci marşlar
- * Şiir dinletisi
- * Ekim Devrimi ile ilgili film gösterimi

Tarih: 8 Ekim 2017

Saat: 15.00

Adres: C.İ.C.B 21 Ter Rue Voltaire 75011 / Paris

ALMANYA-WUPPERTAL

Program

- * Konuşma
- * Devrimci marşlar
- * Şiir dinletisi
- * Ekim Devrimi ile ilgili film gösterimi

Tarih: 7 Ekim 2017

Saat: 16.00

Adres: Alte Feuerwache, Gathe 6, 42103 Wuppertal

Yeni dönemde üniversiteler bizimdir!

Üniversiteler açıldı. "Siyaset yasağı" olarak adlandırılan baskı ve gerici bu dönem de hakim kılınmaya çalışılıyor. ODTÜ ormanının bir gecede talan edilmesi ve Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde özel güvenlik görevlilerinin Öğrenci Kolektifleri üyesi öğrencilere yönelik gerçekleştirdiği saldırı bu dönemin başında gündeme gelen ilk uygulamalar oldu.

Üniversitelerde ilerici-devrimci faaliyetler bin bir baskı ve zorbalıkla karşılanıp düzenin saldırısına uğrarken, her türlü dinci-milliyetçi gericiliğin önü açılıyor. Saadet Partisi'nin gençlik kolu olan Anadolu Gençlik Derneği (AGD) yaz boyunca devletin tüm imkanlarını kullanarak neredeyse her ilde gerici yaz kampı düzenledi. Vakıf adı altında bu gerici örgütlenme kendisine öğrenci yurtları edindi. Sermaye devleti Fethullahçı çeteden boşalan alanın bir kısmını dinci gerici bir çete olan AGD'ye açtı. Yine sermaye devletinin yıllardır paramiliter bir güç olarak kullandığı MHP'nin gençlik kolu ülkücü çeteler "başkanlık ilanı" adı

altında kampüslerde polis ve ÖGB'nin de açık desteğiyle etkinlikler, yürüyüşler vb. gerçekleştirdi. Soruşturma ve uzaklaştırma terörüyle üniversitelerdeki ilerici-devrimci öğrencilerin büyük bir çoğunluğunu üniversitenin dışına iten sermaye düzeni, dönem başında gerçekleştirdiği oryantasyonlarla nasıl bir üniversite hedeflediğini açıkça ilan ediyor. Bazı üniversitelerde gerçekleşen oryantasyon konferanslarında kürsü doğrudan patronlara bırakılıyor.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye meclisini toplayan Devrimci Gençlik Birliği,

üniversitelerde yaşanan bütün bu süreçleri değerlendirerek, sermaye düzeninin "siyaset yasağı" dediği gerici saldırıyı boşa düşürmeyi hedef olarak belirledi. Her türlü engellemeyi aşarak devrimci faaliyetin üniversite gençliğine ulaştırılması önemli bir noktada duruyor. DGB İstanbul özelinde yürüttüğü bir dizi faaliyetle devrimci faaliyetin engellenemeyeceğini pratik olarak gösteriyor. Bu pratiği aşmak ve yaygınlaştırmak "siyaset yasağı" duvarını parçalamanın en önemli yollarından biridir.

İÜ MYO'DAN BİR DGB'Lİ

"Başka bir dünya mümkün" birlik futbol turnuvası ödül töreni gerçekleştirildi

"Futbolun sektör olmadığı bir dünya mümkün" diyerek İstanbul Kartal'da gerçekleştirilen futbol turnuvasında 1 Ekim günü son maç ile birlikte ödül töreni yapıldı.

Ödül töreninde Yüksel direnişçilerinden ve tüm direnişçiler adına Veli Saçılık, Berkin'in annesi Gülsüm Elvan, OHAL'in ilk direnişçisi Buse Bayram, "en genç direnişçi ve direniş sebebi-miz" Bahar Bebek tarafından katılımcılara ödülleri verildi.

Ödül töreni ve son maç öncesinde kadın takımlarının karşı karşıya geldiği maç yapıldı. "Hatice Yürekli" takımı ile "Rosa Luxemburg" takımlarının oynadığı maç dostluk ve dayanışma içerisinde gerçekleştirildi. Direnişçi kamu emekçisi kadınların da yer aldığı, halayların çekildiği maçta, "Nuriye Semih!" ve "KHK'lar gidecek biz kalacağız!" sloganları atıldı.

Ödül töreninde Devrimci Liseliler Birliği (DLB) adına yapılan konuşmada dünyanın içerisinde bulunduğu krizden, Ortadoğu'daki savaşlardan, servet-sefalet kutuplaşmasından, gerici eğitimden bahsedildi. Bunların futbol ile ilişkisine değinilen konuşmada Ekim Devrimi'nin 100. yılında Sovyetler Birliği'nde spora vurgu yapıldı. Konuşma şöyle sonlandı: "Biz bu dünyaya karşı savaş açtık. Bizim maçıımız henüz bitmedi, bizim maçıımız burjuvaziyle. Yani patronlarla, biz burada kurduğumuz birliğimizi yaşamın her alanında kurduğumuzda onlara istediğimiz kadar gol atacağız. Ve onları tarihin çöplüğüne

göndereceğiz!"

Konuşmanın ardından ödül töreninde ödül verecekler; "Sınırları, sınıfları ve sömürüyü yok etmek için yan yana geliyoruz. O yüzden bizim en büyük ödülümüz dayanışmadır. Turnuvasımızda da ödülllerimiz bu dayanışmanın en güzel örneklerini sergileyenler tarafından verilecektir" sözleriyle takdim edildi.

Berkin'in annesi Gülsüm Elvan "İstedğimiz tek bir şey var, bizim çocuklarımız ölmesin. Öncelikle çocuklarımızın öğretmenleri serbest kalsın, işini geri versinler" dedi.

Veli Saçılık ise Metin Kurt'un sözleri ile başlayan konuşmasında "Luxemburg'un futbolcularının garson olması, Rıza Çalimbay'ın babası kapıcıydı dalga geçmişlerdi. Yeteneksiz bir kişinin milyon dolarlar almasını sorun etmiyorlardı. Bizim geleceğimizde bunların sorun edilmediği bir dünya kurmak istiyoruz. Bir taraftan garsonluk yapıp, diğer taraftan dünyanın en ünlü futbolcusu olmayı hayal ettiğimiz bir ortam düşünüyoruz. Geçmişte Sovyetlerde bunu başardık. Arkadaşlar da bu dayanışmayı gösterdiler, spor dostluğudur. Fiziken kendimizi üst aşamaya taşımaktır, ama fikren de bir üst aşamaya taşımaya ihtiyacımız var" dedi.

Heft Birâ Spor'un konuşması ve Gülsüm Elvan'ın elinden alınan kupa ile ödül töreni sonlandırıldı. Turnuva sonlandırılırken Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesi ile Kasım ayında gerçekleştirilecek etkinliğe çağrı yapıldı.

Alternatif açılış:

"ODTÜ, ODTÜ'de açılır!"

ODTÜ öğrencileri ve emekçileri, yeni dönemin başlaması dolayısıyla ODTÜ yönetiminin kampüs dışında gerçekleştirdiği etkinliğe karşı alternatif açılış düzenleyerek "ODTÜ, ODTÜ'de açılır!" dedi.

2 Ekim günü saat 10.00'da rektörlük önünde bir araya gelen ODTÜ öğrencileri ve emekçileri açıklama gerçekleştirdiler. Öğrenciler adına yapılan konuşmada 1977'de dokuz aylık boykot sonrasında istifa ettirilen rektör Hasan Tan hatırlatıldı. ODTÜ arazisinden geçen yola onay veren ODTÜ yönetimi ve rektör gelişebilecek tepkiden korktuğu için ODTÜ açılışını da kampüs dışına çıkarmıştı.

Dev-Genç devrimci tarihimizin toprağıdır

Kitlelerin siyasallaşmasıyla örgütlülüğü ve örgütlülüğünün niteliği arasında doğrudan bir bağ vardır. Siyasal Bilgiler Fakültesi Fikir Kulübü'nden (SBK-FK) Fikir Kulüpleri Federasyonu'na (FKF), oradan da Dev-Genç'e evrilen bu tarih aynı zamanda gençliğin siyasal bilincinin gelişimini işaret ediyor.

SBK-FK liberal esnek bir çizgide yan yana gelen bir birliktekti. 1960'lı yıllarda bütün dünyada gelişen anti-emperyalist hareketliliğin etkisi, Türkiye işçi sınıfının mücadele sahnesinde daha belirgin roller üstlenmesi gibi gelişmelerin yarattığı atmosferde gençlik içerisinde bir nüve olan bu birlikteğin muhtevası da değişime uğradı. Fikir Kulüpleri başka üniversitelerde de güç toplamaya başladı. 12 Kasım 1965 tarihinde Ankara

Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi kantininde bir araya gelen kulüp delegeleri FKF'nin kuruluşunu ilan ettiler. FKF içerisinde TİP ve MDD çizgisindeki gençlerin çekişmelerine de sahne olan sonraki dönem bir genişleme dönemi idi.

9-10 Ekim 1969'da toplanan Fikir Kulüpleri Federasyonu Olağanüstü Kurultayı'nda, federasyonun tüzüğüyle birlikte adı da değiştirildi ve Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, yani Dev-Genç kuruldu. Dev-Genç tüzüğü'nün II. maddesinde, "*Dev-Genç emperyalizme ve feodal kalınlara karşı verilen halkımızın devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur. ... Federasyona bağlı dernekler 'sosyalizm bilimini eylem kılavuzu edinen' üyeler-*

den oluşur" ifadeleri yer almıştır.

Yaşanan bu değişim gençliğin mücadeleye tarihi adına bir sıçramaya işaret ediyor. Dev-Genç konumunu emperyalizme, faşizme ve oligarşiye karşı devrimci çizgide mücadele olarak tanımlıyordu. '70'li yıllar boyunca gelişen sınıfsal-toplumsal hareketle beraber Dev-Genç etkisini kampüslerin de dışına taşımış, Türkiye'nin dört bir yanındaki semt gençliği, işçi-emekçi gençlik ve lisesi gençlik içerisinde de yer edinmiştir.

Dev-Genç politik gençlik örgütlenmesi olarak siyasal tarihimizin dönüm noktalarından biridir. Bu dönüm noktası daha sonra devrimci örgütleri doğuracak olan zemin oldu.

K. HARUN

Okullarda gerici uygulamalar artıyor

AKP iktidarının "dindar ve kindar" nesil yetiştirme amacı doğrultusunda, okullarda gençliği kuşatan uygulamalarının ardı arkası kesilmiyor. Müfredat değişiklikleri, her ilçede imam hatip okulu kurulmasının önünün açılması gibi uygulamalarla birlikte vakıf adı altındaki dinci-gerici kurumların okullara sokulması uygulaması da hayata geçiriliyor.

"DEĞERLER EĞİTİMİ" İÇİN KURULLAR OLUŞTURULUYOR

Afyon Milli Eğitim Müdürlüğü (MEM) tarafından "değerler hareketi" adı konulan gericiliğin gençlere zerk edilmesi için çeşitli kurulların kurulduğu öğrenildi. Afyon MEM'in okullara gönderdiği yazıda

"şehitlik, gazilik, merhamet, kanaatkârlık, manevi temizlik, gıpta-haset, tevazu" gibi konuların okul dışından gelecek kişiler tarafından öğretilmesi, bunun için bir üst kurul kurulacağı ve okullarda oluşturulan yürütme kurullarına talimatlar vereceği yer aldı. Okulların bu iş için başka kuruluşlarla işbirliğine gidebileceği de yazıda belirtildi. "Değerler hareketi" kapsamında yapılacak etkinliklerin öğrencilere duyurulması, yapılanların okul müdürü tarafından raporlaştırılarak il milli eğitim müdürlüğüne gönderilmesi istendi.

TEK SEÇENEK MUHAMMED'İN HAYATI
İzmir'in Bayraklı ilçesindeki Halit Öz-

pirinç Anadolu Lisesi'ndeki öğrencilere ise seçmeli ders adı altında yalnızca Muhammed'in hayatı dersinin sunulduğu ortaya çıktı.

İDARE ÖĞRENCİLERİ CUMA NAMAZINA GÖTÜRÜYOR

Bursa Orhangazi'deki Zafer Ortakulu'nda ise öğrencilerin Cuma namazlarında camiye götürülmesi için velilere "izin belgesi" imzalatılmaya çalışılıyor. Belgede öğrencinin öğretmen kontrolünde her Cuma 13.00-13.45 saatleri arasında camiye gitmesine yönelik imza istenirken, okul idaresinin tepki gösteren velilere bağırdığı öğrenildi.

DGB, DLB ve MLB meclisleri toplandı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), İstanbul'da meclis toplantıları yaptı.

30 Eylül günü toplanan DGB İstanbul Meclisi'nde, DGB Türkiye Meclisi değerlendirildi. Siyasal atmosfer üzerinden öne çıkan başlıklar ile Ekim Devrimi gündemleri ele alındı ve üniversite kampüslerine nasıl taşınabileceğine dair şu kararlar alındı:

- Nuriye ve Semih'in 200 günü geride bırakmış olduğu açlık grevi direnişi üniversitelere taşınacak.
- Savaş çığırtkanlığına karşı Kürt halkı başta olmak üzere ezilen halkların sesi üniversiteye çeşitli materyaller ile taşınacak.
- Sosyal medyanın etkin kullanımı üzerine tartışmalar yapıldı. DGB'nin sosyal medya hesaplarını duyuracak stickerlar hazırlanacak.
- Ekim Devrimi gündemli duvar gazeteleri hazırlanacak, sosyalist eğitim sistemi ile kapitalist eğitim sistemi karşılaştırılacak.

- Ekim Devrimi'yle 100. yılına dair şiar ve logo önerileri tartışıldı.

- Sovyet filmleri gösterimleri hedeflendi. Film gösterimleri bir dizi şeklinde yapılacak. Film seçimi ve materyallerle ilgili görev paylaşımları yapıldı.

- DGB'nin merkezi yayını olan *Geleceğin Sesi* bülteninin bu sayısı Türkiye Meclisi'nde Ekim Devrimi özel sayısı şeklinde hazırlanma kararı alınmıştı, bültenle ilgili planlamalar yapıldı.

- Aralık ayında DGB'nin gerçekleştireceği genel kurulun sunumları hakkında ön çalışma planlamaları yapıldı.

Son olarak bir sonraki toplanma tarihi saptanarak İstanbul Meclisi sonlandırıldı.

DLB KARTAL MECLİSİ

DLB'nin Kartal'da topladığı lise meclisinde ise siyasal süreç, dinci-gerici müfredat ve sınav sistemi değişiklikleri konuşuldu. Sistemin işçi ve emekçi çocuklarını sermayenin doğrudan çıkarları ekseninde hazırladığına vurgu yapılan meclis toplantısında, okullarda artan gericiliğin ve baskının toplumda yaşananlardan bağımsız olmadığına değinildi.

LİSELİLER ÜMRANİYE'DE TOPLANDI

1 Ekim günü ise DLB ve Meslek Liseliler Birliği (MLB) Ümraniye'de toplanarak siyasal süreç ve okulların gerici propagandayla açılmasına dair tartışmalar yürüttü. Gericiliğe karşı örgütlenme seferberliğinin başlatılmasına dair vurgular yapıldı.

Devlet-çete işbirliğiyle gerçekleştirilen bir katliam: Bahçelievler

Bahçelievler Katliamı'nın üzerinden 39 yıl geçti. 39 yıl önce, 8 Ekim 1978 tarihinde 7 TİP'li öğrenci kaldıkları evde faşistler tarafından hunharca katledildi. Katliamda üniversite öğrencisi olan Latif Can, Efraim Ezgin, Hürcan Gürses, Osman Nuri Uzunlar, Serdar Alten, Faruk Ersan ve Salih Gevence yaşamlarını yitirdiler.

Katliamın başrolünde devletin her türlü kirli işi için besleyip büyüttüğü azınlı katillerden Abdullah Çatlı vardı. O gün Bahçelievler'deki evde bulunan 5 TİP'li öğrencinin kapı zili çalar. Faşistler kapının açılmasının ardından evde bulunan 5 kişinin ellerini arkadan bağlayarak yere yatırır. Katillerden Haluk Kırıcı dışarı çıkar ve arabada bekleyen Abdullah Çatlı'ya ne yapmaları gerektiğini sorar. Azınlı katil Çatlı ise ona eter ve pamuk verir. Öğrencilerin ilk önce bayıltılmasını söyler. Bu esnada kapı bir kez daha çalar. Bu kez zile basanlar, arkadaşlarını ziyaret için gelen Faruk Ersan ve Salih Gevencidir. Faşistler onların da ellerini bağlarlar. Ve dışarı çıkartarak arabaya bindirirler. Eskişehir Yolu'na getirirler. Burada bu 2 öğrencinin kafalarına üçer kurşun sıkarak katleden gözü dönmüş faşistler tekrar eve dönerler. Diğer 5 öğrenci vardır sırada. Faşist katillerden Haluk Kırıcı ilk önce Osman Nuri Uzunlar'ı boğarak katleder. Ancak bu şekilde zaman alacağını düşünerek diğer 4 öğrenciyi de kurşunlarla katleder. Hepsinin öldüğünden emin olduktan sonra katliam çetesi evden ayrılır. Ancak öldü zannedilen Serdar Alten hâlâ yaşıyor. Hemen hastaneye kaldırılır. Burada 7 gün boyunca verdiği mücadelenin ardından hasta-

UNUTMADIK

nede yaşama gözlerini yumar.

Bu katliam bu topraklarda ne ilkti ne de son. Bu coğrafyanın toprakları her daim devlet için tehlike unsuru olarak görülenlerin kanlarıyla sulanmıştır. Devletin mayasında var olan bu zihniyet işçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere, Kürtlere, Ermenilere, Alevilere yönelik sayısız katliamın altına imzasını atmıştır. Bu katliamlar, sayısız faili meçhul cinayetler kimi zaman devletin resmi tetikçileri tarafından kimi zaman da Bahçelievler Katliamı'nda, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da olduğu gibi devletin bizzat besleyip büyüttüğü çeteler eliyle gerçekleştirilmiştir. Bahçelievler Katliamı'nın da başrolünde yer alan Abdullah Çatlı sayısız cinayet işlemiş olmasına rağmen her daim devlet tarafından korunup kollanmıştır. Hatırlanacağı

üzere "bürokrasi-polis-çete" arasındaki kirli ilişkiler Susurluk kazasıyla birlikte ortaya saçılmıştı. Faşist çeteci Abdullah Çatlı, dönemin DYP milletvekili ve bir polis şefi aynı araç içerisindeydi.

Bu eli kanlı faşistlerin devlet tarafından korunup kollanması, sırtlarının sıvazlanması göstermelik yapılan yargılamada sürecinde de kendini gösterdi. Katliamın faili Abdullah Çatlı ne büyük bir ironi ki hiçbir zaman yakalanmadı. Katliamın baş aktörlerinden Haluk Kırıcı yedi kere idama mahkum edildi. 1996'da yakalandığı gün emniyetten kaçtı. 1999'da yeniden yakalandı. 18 Mart 2004 tarihinde tahliye edildi. Ekim 2004'te Ukrayna'da yakalandı. 27 Mayıs 2010'da tekrar tahliye edildi. 8 Şubat 2011 tarihinde tekrar tutuklandı ve 4 Şubat 2015 tarihinde tahliye oldu. Katliamda yer alan Ünal

Osmanağaoğlu ve Bünyamin Adanalı 2012 yılında çıkarılan 3. Yargı Paketi kapsamında tahliye edildiler. Ercüment Gedikli ise 1991 yılında çıkarılan afla salıverildi.

Bahçelievler davasında olduğu gibi gerçekleşen katliamlarda ve cinayetlerde düzenin kurumlarından adalet beklemek faydasızdır. Bugüne kadar devlet tarafından sayısız katliam gerçekleştirilmiş ancak göstermelik yargılamalarla, zaman aşımalarıyla bir oyalama sürecinin ötesine geçilmemiştir. Tıpkı Berkin Elvan, Ethem Sarısülük, Hrant Dink cinayetlerinin devam eden davalarında olduğu gibi... Bu katliamların ve cinayetlerin hesabını düzenin sahte adalet kurumlarında değil, sokaklarda gelecek güzel günler için kurulan özgürlük barikatlarında soracağız.

Bakandan "açık uçlu" açıklama

AKP iktidarı eğitim sistemini yapboza dönüştürdü. Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz, sürekli değişen eğitim ve sınav sistemine ilişkin 1 Ekim günü konuştu. Eğitim sisteminde değil sınav sisteminde bir değişiklik yaptıklarını belirten Yılmaz, aylardır sorulan sorulara şöyle yanıt vermeye çalıştı: "Eğitim sistemi değişmiyor. Ölçme değerlendirme sisteminin sınav bölümünün nasıl daha az stressiz hale getirebiliriz. Soruları merkezden hazırlanmış bir sınav yapalım ki herkes aynı sınava girsin not şişirme oldu ithamından da kurtulalım..."

AKP iktidarı, değişen sınav sistemindeki açmazlarla birlikte kurum ve kişilerin değerlendirmesine kalan bir sistem oluşturmaya çalışıyor. Konuşmanın devamında ölçme ve değerlendirmeye dönük vurgu yapan bakan şunları söyledi:

"11 bin 57 okulumuz var. Çalışma yaptık,

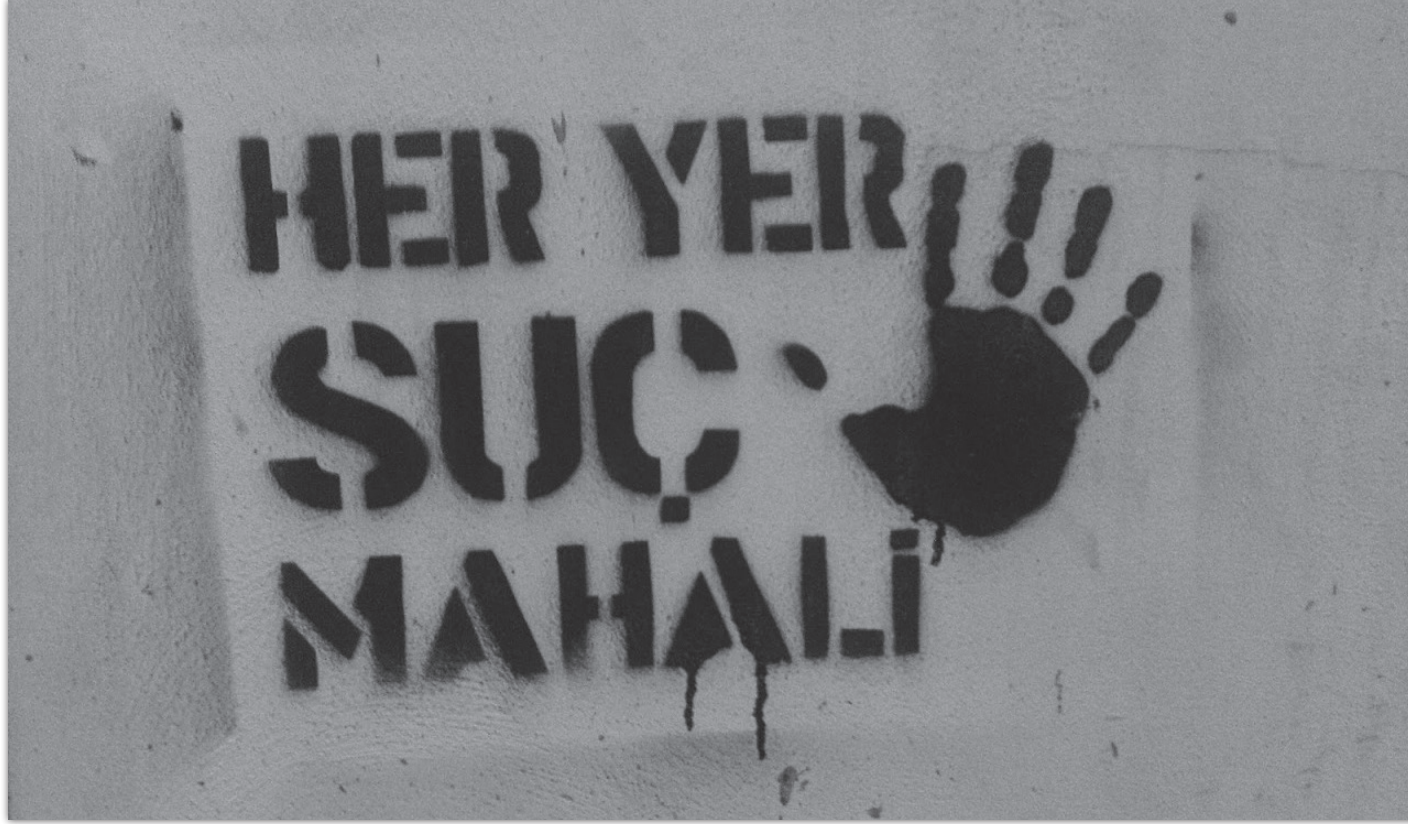
bir tanesi her lisenin kendi sınavını yapması. İsteyen okullar başka okulların sınav sonuçlarını kullanabilecek. Bu olabilir. Fakat bunun da sakıncaları var. Sınavların çakışmayacağı bir takvim bulabilmek hemen hemen imkansız. Çok fazla soru hazırlanacağı için hatalı soru ihtimali fazla. Bir de her okul kendi sınavını yaptı, diyelim ki Van'da sınavı kazandı. Göç ettiğinde yeni okulu onu alacak mı, liseler arasında değerlendirme farklılığı olabilirdi..."

"Ölçme değerlendirme olmayan bir eğitim sistemi olmaz. Seviyeyi ölçmeden nasıl bileceksiniz. Bir soru bankası oluşturalım, soruları oradan siz seçin diyoruz. Yazılı olacak, klasik olacak, açık uçlu olacak. Çocuklar kendini ifade edebilmeli. Nitelikli okullar var. Sorular bakanlıkça merkezi olarak hazırlanacak. Sınavlar okullarda yapılacak. Sınavlar okullardaki yazılıların yerine geçecek. Orta-

kul mezuniyet ortalamasına göre yerleştirilebilir. Bir alternatif daha var. Bizim yaptığımız sınav sonucuna göre bir kısım öğrenciyi evine yakın okula gönderebiliriz. Yüzde 5 öğrenciyi denk gelen liseler merkezi bir sınavla da yapılabilir. Merkezi sınavla yaparsak 1 milyon 200 bin kişi yerine 120 bin kişi girecek. En başarılı 5-10'luk dilimde yer alan öğrencilerin girebileceği bir sistem de olabilir. Hiçbirinde test yok. Test kesinlikle öğrencinin ne öğrendiğini ölçmez. Üç alternatif üzerinde çalışıldı. Bakanlar Kurulu'na sunacağız. Duyurabilirsin dediğinde kamuoyuna duyuracağız.

"Üniversite sınavında Cumartesi başlasın Pazar öğle bitsin istiyoruz. Tek sınav bu yıl uygulanacak ve 18 çeşit puandan 4 türe düşecek. Bu puanlara göre öğrenciler yerleşecek. Bu sınavda da Türkçe ve matematik ağırlıklı olacak."

Kadına yönelik şiddet ve düzen yargısının rolü

Kapitalist sistem kadını dört bir yandan baskı altına almaya, şiddet, taciz ve ölüm üretmeye devam ediyor. Kapitalist sistemin teşvik ettiği taciz ve tecavüzler, düzen yargısı tarafından da olağanlaştırılıyor.

Geçtiğimiz hafta bir tekstil işçisi kadın katledilirken, 16 yaşındaki bir çocuk ise bebeğini camdan aşağı attı, kendisi ise kan kaybı sonucu komaya girdi. Gericiliğin ve barbarlığın önünü açan düzen yargısı da tecavüzcüleri korumaya devam ederken, Özgecan davasında, Yargıtay'ın kararı doğrultusunda, cezada indirimle gidildi.

TEKSTİL İŞÇİSİ KADIN KATLEDİLDİ

Uşak Tekstil Organize Sanayi Bölgesi'nde bir fabrikada çalışan 31 yaşındaki Hanım Birgül eski eşi tarafından katledildi. Vardiya değişimi sonrası fabrikadan çıkarak servis otobüsünü beklediği sırada bıçaklanan Birgül, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

16 YAŞINDAKİ ÇOCUK KOMADA

Toplumsal baskı ise kadınların ve çocuklarının canını almaya devam ediyor. 16 yaşında "nişanlı" olan A.S adlı çocuk, hamile oluşunu korkusundan kaynaklı ailesinden gizlemek zorunda kaldı. Evde

kimse yokken tuvalette kendi başına doğum yapan çocuk, yaşadığı korku ve travma ile bebeğini tuvaletin camından aşağı attı. 28 Eylül tarihinde gerçekleşen olay sonucunda bebek yaşamını yitirirken, A.S'nin aşırı kan kaybından dolayı komada olduğu kaydedildi.

YARGI TECAVÜZCÜLERİ ÖDÜLLENDİRİYOR

İstanbul Taksim'de 8 ay önce meydana gelen tecavüz olayının 29 Eylül'de görülen dava duruşmasında yargı tecavüzcüleri adeta ödüllendirdi.

Yolda yürürken üç kişinin saldırısına uğrayan ve kaçırılarak bir inşaatta teca-

vüze uğrayan F.H.E isimli kadının avukatının, müvekkilinin ruh sağlığının bozulduğuna dair rapor alınması talebine karşılık mahkeme, "olay nedeniyle şikâyetçinin ruh sağlığında bozulma meydana gelip gelmediği hususunun dosyaya herhangi bir yarar sağlamayacağını" öne sürdü. Taciz, istismar, tecavüz gibi davalarda sanıkların cezalarının ağırlaştırılmasında önemli bir etken olan söz konusu raporun reddedilmesi ile tecavüzcüler korunmuş oldu. Ayrıca firarda olan iki sanıktan biri için mahkemenin hiçbir araştırma yapmadığı da ortaya çıktı.

ÖZGECAN'IN KATİLİNE CEZA İNDİRİMİ

Yargının rolünü gözler önüne seren bir diğer örnek de Özgecan davasında yaşandı. Özgecan Aslan davasında, Aslan'ın katledilmesine yardım eden ve cinayetten ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası onanan 21 yaşındaki Fatih Gökçe'ye verilen cezada Yargıtay'ın bozduğu karar doğrultusunda indirim uygulandı.

Yargıtay Gökçe'nin cinsel saldırı suçundan aldığı cezayı "delil yetersizliği" iddiasıyla bozmuş, minibüsün de "toplu yaşam alanı" sayılmayacağını öne sürerek indirim istemişti. Gökçe hakkındaki ağırlaştırılmış müebbet ile 24 yıl hapis cezasını Yargıtay'ın bozma kararının ardından 29 Eylül'de dava tekrar görüldü. Mahkeme, Yargıtay'ın cinsel saldırı olmadığı yönündeki iddiasını onaylamazken, Yargıtay'ın "minibüs toplu yaşam alanı değil" iddiasıyla aldığı ceza indirim kararına uyarak cezada indirim gitti. Mahkeme, maktulün baygın ya da ölü haldeyken saldırıya uğramış olması nedeniyle cezayı arttırarak 22 yıl 6 hapis cezasına hükmetti.

Kadınlar "bu yasalar böyle geçmez" dedi

Müftülere nikah yetkisi verilmesi öngören Nüfus Hizmetleri Kanunu'na ve Mağdur Hakları Kanunu tasarısına karşı birçok kentte sokaklara çıkan kadınlar "Eşit ve özgür bir hayat için bu yasalar böyle geçmez" dedi.

İstanbul'da Süreyya Operası önünde toplanan kadınlar sloganlarla Khalhedon Meydanı'na yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasında kadın düşmanı politikalar ve müftülere nikah kıyım yetkisi vermeyi öngören yasa tasarısı teşhir edildi. Gündemde olan yasaların kadınlar için eşitsizliğin derinleşmesi,

kadın cinayetlerinin, çocuk istismarının ve çocuk yaşta evlendirmelerin artmasına yol açacağı ifade edildi.

Ankara'da Çankaya Belediyesi önünden Sakarya Caddesi'ne yürümek isteyen kadınlara polis valilik yasağını gerekçe göstererek engel oldu. Bunun üzerine Konur Sokak'ta yapılan açıklamada yasanın çocuk evlilikleri ve çok eşliliğin önünü açacağına dikkat çekildi.

Karşıyaka Çarşısı'nda İzmir Kadın Platformu adına okunan basın açıklamasında, bu yasaların kadınların ihtiyaçlarını karşılamayacağı söylendi. Açıklamanın

devamında yasanın evliliklerde dini öğelerin esas alınması anlamına geleceği, kadın-erkek eşitsizliğinin de bu nedenle derinleşeceği belirtildi. Açıklamada "Çocuk yaşta evlendirme cinsel istismardır; kesinlikle engellenmeli, açıkça suç olarak düzenlenmelidir" denildi.

Eskişehirli Kadınlar Platformu da Hoşnudiye Mahallesi İsmet İnönü Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada yasa teşhir edilerek çocuk gelin ve annelere ilişkin şu istatistikler paylaşıldı: "TÜİK verilerine göre son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğu devletin izniyle evlendirildi. 15 yaşın altında doğum yapan kız çocuklarını kayıt altına alan TÜİK, 2001'de 2 bin 729, 2012'de 21 bin 992 kız çocuğunun, son 6 yılda

da 142 bin 298 çocuğun anne olduğunu gösteriyor. Bu çocukların büyük bir kısmı dini nikah ile evlendirildi. Üstelik artık bu nikahları kıyan imamların cezalandırılması gibi bir yasal hüküm de yok."

Adana, Kocaeli, Trabzon, Samsun, Hopa, Manisa, Bodrum gibi birçok kentte de eylem için sokaklara çıkılırken 2 Ekim günü de meclis önünde eylem yapıldı. TBMM Dikmen girişine sloganlarla gelen kadınlar polis engellemesiyle karşılaştı. CHP Ankara Milletvekili Şenal Sarıhan'ın araya girmesiyle kadınların meclis içinde açıklama yapmasına izin verildi. Kimlik kontrolüyle içeri alınan kadınlar CHP ve HDP milletvekilleri ile meclis basın kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ernesto Che Guevara

Ernesto Che Guevara, 9 Ekim 1967'de Bolivya'nın Vallegrande yakınlarındaki La Higuera'da CIA ve Bolivya ordusunca katledildiğinde 39 yaşındaydı. Latin Amerika ülkelerinde sömürücülere, Amerikancı diktatörlere karşı savaflara katılmış, Küba Devleti'nin inşasında yer almıştı.

Kimdi Ernesto Che Guevara? Kimliğinde yazanlara göre 14 Haziran 1928'de Arjantin'in Rosario kentinde orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak doğmuştu. Doktorluk mesleğini seçmiş, yüksek öğrenimini tıp fakültesinde tamamlamıştı. Oysa La Higeura dağının zirvesinde vurulduğunda elinde Latin Amerika halklarının özgür ve sömürsüz geleceği için tuttuğu tüfeği ve mermileri vardı. Bir doktorken yoksullar için olan hastanelerde ve yoksul kasabalarda gönüllü çalışan Ernesto, bir devrimci olarak Guatemala'da, Küba'da, Kongo'da ve Bolivya'da da gönüllü olarak çarpışıyor-du.

Guevara, tıp fakültesinin son sınıfına geçtiğinde arkadaşı Alberto Granadas ile Latin Amerika'nın tamamını bir motosiklet turu ile dolaştı. Bu tur sırasında en yoksul köyleri gördü. Latin Amerika halkının sömürülen köylülerini tanıdı. Bu gezi Che'nin hayatında bir dönüm noktası oldu. Mart 1953'te tıp fakültesini bitirdiğinde yoksul bölgelerde çalışmak için yollara düştü. Cüzamlılar hastanelerinde çalıştı. Che bu yıllarda yazmaya da başlamıştı. Peru'da yerli halkın hakları üzerine yazdığı bir yazıdan dolayı tutuklandı. Hapisten çıktığında Guatemala'ya gitti. Burada Amerikancı bir darbe olunca Meksika'ya geçti. Meksika'da birkaç yıl içinde Küba halkı için birlikte çarpışacağı yoldaşları Fidel Castro ve Raul Castro gibi Kübalı devrimcilerle tanıştı. Tarihe

26 Temmuz Hareketi olarak geçen örgütlenmeye katıldı. Burada askeri eğitimler aldı.

Nihayet 25 Kasım 1956'da 26 Temmuz Hareketi'nin militanlarını taşıyan Granma yatı Küba'ya doğru yola çıkıyordu. Che de bu yattaydı. Granma yatı Küba kıyılarına ulaştığında gemidekilerin büyük kısmı Batista rejiminin askerlerince katledildi. Sağ kalanlardan aralarında Che'nin de olduğu 12 kişi Sierra Maestra dağlarında bir araya gelmeyi başararak, gerilla savaşına katıldılar. Ernesto Che Guevara artık bir doktordan çok elinde silahıyla Küba'nın Amerikancı sömürücü

diktatörü Batista'ya karşı bir savaşçıydı. Hem iyi bir savaşçı hem iyi bir anlatıcı ve dinleyiciydi. Yoksul Küba köylülerinin ve diğer gerillaların çok kısa sürede saygısını ve sevgisini kazandı.

1959'un başlarında Küba'daki savaş başarıya ulaşıyor, Batista ülkeden kaçıyor. Zafer ilan edildikten birkaç gün sonra Kübalı olmayan ancak Küba için bu büyük direnişe katılan Ernesto Che Guevara doğuştan Küba vatandaşı ilan edilerek onurlandırıldı. Ernesto yeni Küba'nın inşasında da önemli görevlerde çalıştı. Toprak reformundan ekonomiye, dış ülkelerde elçiliğe varıncaya dek pek

çok görev üstlendi. Bu dönemde birçok ülkeyi ziyaret etti. Bu ziyaretlerde sömürülen ülkeleri de daha iyi tanıdı. 1965 yılına gelindiğinde onun "dünyanın başka ülkeleri benim mütevazı çabalarımı istiyor" diye tanımladığı mücadelelere yelken açtı. Küba'dan ayrılarak Latin Amerika'nın yoksul başka ülkelerine doğru yola çıktı. Tekrardan gerilla mücadelesine katıldı. Kongo'ya ve Bolivya'ya gitti. Bolivya'da La Higuera'da CIA ve emperyalistlerce işbirliği halindeki Bolivya ordusu tarafından yakalandı ve 9 Ekim 1967'de infaz edildi.

Enternasyonalist devrimci kimliğiyle bilinen Ernesto Che Guevara, Guatemala'dan Küba'ya, Meksika'dan Kongo ve Bolivya'ya dek bir dizi ülkede mücadele yürüttü. Kendi geleceğini bu yoksul insanların geleceği ile bir tuttu. Braktığı mektuplardan birinde çocuklarına, "Her şeyden önce dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir kişiye karşı yapılan haksızlığı daima yüreklerinizin en derin yerinde hissedin" diyordu. Öyle ki o Latin Amerika'nın yüzlerce yıldır sömürü altında yaşayan halklarının yaşadığı acıları yüreğinin en derin yerinde hissediyordu. Birçok yerli dilin olduğu Latin Amerika ülkelerinde kimi zaman en yakınında dilini bilmediği gerillalar ve halkla omuz omuza mücadele etti. İnsan olmanın, yaşamının gereğiymiş özgürlük için mücadele etmek.

Düşmana inat bir gün bile fazla yaşamak

Ölüm yakışmıyor size destan yüzölçümler, dostlarınız burada yanı başınızda.

Saatler durmuştu, dakikalar ilerlemiyordu. Kim bilebilirdi ki o güzel günün başlangıcında, böyle kalles, pusulu ölümlerin bizleri beklediğini. İşte 10 Ekim Ankara mitinginden önce Suruç'ta yitirdik 33 canımızı. Kahrolduk, öfkelenedik, ama yıkılmamıştık. Bir kaya gibi vakurduk ve gözlerimizdeki hayat ışığı sönmemişti. Oysa bizleri bombalar değil insanların sessizliği öldürüyordu...

Daha üzerinden çok geçmeden bu

sefer Ankara karartmıştı hayatları. Tam 103 canımızı bir meydanda bırakmıştı. Yaşamı uğrunda ölünecek kadar seven insanlar, insanlık düşmanı caniler tarafından, tıpkı Beyazıt katliamında olduğu gibi katledilmişti. Eşitlik, özgürlük, sömürsüz bir dünya isteği olan bizlere gözdağı vermek istemişlerdi. Ya istedikleri gibi olacaktık ya da yok olacaktık. Ama bilmedikleri bir şey daha vardı: Yaşamı uğruna ölecek kadar sevenleri kimse yenemez!

Ankara Katliamı'nın üzerinden 2

yıl geçmesine rağmen o gün belleklerimizde hala taze. O gün bir kere daha bu düzene ve tetikçilerine olan hincimiz artmıştı. Ölümsüzleşenlerimize bir kere daha zafer sözü vermiştik. OHAL bahanesiyle yaratılan korku atmosferine inat, zindanların tıklım tıklım olmasına inat kavgamız sürüyor ve sürecek. Yılmayacağız, sinmeyeceğiz, emekçilerin üzerindeki ölü toprağını er ya da geç sıyrıp bir kenara atacağız. İşte o zamanın hazırlığını, ölümsüzleşenlerimizden aldığımız cüretle hızlandıracağız. Bu sömürü düzeninin efendilerine tarihte son sözü hep direnenlerin söyleyeceğini bir kere daha göstereceğiz...

M. GÜZEL

“Bu mütevazı emek sizlerce de bilinsin istedim”

Benim için çok kıymetli bir anı sizlerle paylaşmak istiyorum sevgili arkadaşlar.

Alevi ve Kürt halkının yoğunlukla yaşadığı, geçmişinin devrimcileriyle bugünün demokratlarıyla, cami-cemevi projesine karşı gösterdiği direnişle, dernekleriyle dayanışma etkinlikleriyle anılan bir semtte oturuyorum birkaç yıldır; Tuzluca'yır'da. Öncelikle onu belirteyim de, Hacı Bayram'da yahut Çubuk'ta sanılmayayım. Zira neşemi başka türlü anlamlandırmak zor.

Sizlere de gösterdiğim ve heyecanımın sebebi olan bu gazete; kapım çalınmak suretiyle (çünkü sıradaki apartman ve sıradaki kapı benimkiydi) yıllardan sonra daireme ben tarafından bir talepte bulunmaksızın ulaştırılan ve emekten, kadından, cezaevlerindeki hak ihlallerinden, Kürdistan'dan, Nuriye-Semih'ten, 'başka bir sendikal hareket'ten, sosyalizmden, Filistin'den, 10 Ekim'den, metal işçilerinden bahseden ilk yayındı.

Birçok insanla tartışmak-ulaştırmak istediğim, bilsinler, duysunlar istediğim gündemleri (benimle aynı perspektifle yorumlamasalar dahi), komşularımın kapılarına kadar getirmişlerdi. Üstelik bu

eylemi yapan, henüz işten çıkmış, yorgunluğunu inancının ardına saklamış bir kadın arkadaştı.

Şimdi, yıllar sonra benim daireme de ulaşan (elbette komşularıma, yan bina-ya, diğer sokağa, mahalleye..) yayınların varlığına mı sevineyim, yoksa böyle bir semtte -halktan biri olarak bana, benim daireme- daha önce hiç dokunulamamış olmasına mı şaşırıyım bilemedim.

Ama şu kesin ki, bizim sokağa, bizim apartmana, bizim daireye kadar inatla gelen bir emek vardı. Bunu demek hadimse şayet, bu emek benim derinden saygımı kazandı. “Türkiye solu” ile başlayan gelişigüzel cümleler kuracak, mahalleden bihaber arkadaşlar varsa, umarım bu çaba onların bir kez daha düşünmelerine vesile olur.

Komşularıma, sokağıma, mahalleme yapılan bu zahmetli okuma, değerlendirme daveti için kendi adıma teşekkür ederim. Zira bu davete icabet edilmesi, her şeyden önce genç bir kadın olarak benim yaşamımı kolaylaştıracak..

Bu mütevazı emek sizlerce de bilinsin istedim. Sevgiyle...

TUZLUÇAYIR'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Dönemeç hikayesi

Az evvel mola yerinde anonlar ve anonlarla alakasız çalınan fon müziklerinden kendini alıp, uzak bir şehirden özlemine çektiği şehre kendisini götürecek olan otobüsün camına burnunu yapıştırmış, alnını dayamış, amaçsızca yağın yağmuru seyrediyordu. Kasislerden ve kavislerden zıplaya zıplaya gittiği için otobüs, alnı titriyordu camda. Titredikçe alnı daha bir hırsla yapıştıyordu burnunu.

Dört yıl olmuştu, dönmek için can attığı ailesinden uzak olalı. Dört yıl önce heyecan, heves, korku karmaşasında çıkmıştı yola. Ve evet, dört yıllık zorlu günlerden sonra sonunda mühendisti artık. Ailesi tam dört yıldır komşu, ak-raba, eş dost kimle karşılaşsa her sohbetin sonunu kızlarıyla övünmeye getiriyordu. Annesi babasını ikna etmekte çok zorlanmıştı. Öyle kız başına okuması güç olacaktı, haritada dahi gösteremeyecekleri o şehirde. Annenin ikna oluşu, babanın ikna edilişi, akrabaların yaftalamalar sonrası konuşacak bahsi kalmayı-

ş, konuya dair doğallığında ikna oluşları... Koca bir dört yıl geçti aradan ve bu koca dört yılın ardından dönüyordu işte.

...

Taktı, takıştırdı. Giyindi en asaletli görüneceği, siyahın en mat tonundaki elbisesini.

“Otobüsle motobüsle, uğraşma kızım. Taksiyle git, otobüsle gel” diyerek eline para sıkıştırdı annesi. Beş yıl evvel üniversiteye gidişinde hissettiği heyecan, heves, korku karmaşasını yeniden yaşıyordu. Heyecandan taksiciye gideceği yeri kekeleyerek söyledi. Kendisi iş görüşmesine gittiğinde annesi artık komşulara koşup caka satmıyordu. Buruklukla cevaplıyordu sorulduğunda, “Kızın hâlâ iş bulamadı mı? Böyle giderse okumuş ev kadını olarak kalacak, evlendirin de yuva kursun bari” söylemlerini yanıtlarken. Komşular adeta intikam alıyordu.

– CV'nizi inceledik. Okuduğunuz okul, referans olarak aldığımız okullar arasındadır. Yabancı dil bilginiz de aşikâr.

Prezantabl bir görünümünüz var. Diksiyonunuz gayet iyi. Aslında bizim için çok uygun bir mühendis olabilirsiniz...

Kalbi duracaktı adeta. Bir yıllık işsizliği bitecekti sonunda. Sonunda hiç kafasını kaldırmadan ders çalışmalarının karşılığını alabilecekti. Birileri okul ile yurt arasındaki ulaşım çok pahalı olduğu için ve bir diğeri yemekhanedeki yiyecekler çok para diye ve elbette birileri de “eşit, bilimsel, anadilde eğitim” talepleri için bir dizi çaba harcamıştı. Ama o bu işlere hiç bulaşmamıştı. Hiç alttan dersi olmaksızın tam dört yılda bitirmişti okulunu. Öyle etliye sütlüye ilişmeden, kendine dokunmayan yılanın ömrünü uzatarak...

Tam söze girecekti ki...

– Ama!..

– Biz en az iki yıl deneyimi zorunlu kılıyoruz. Size uygun; deneyimin zorunlu görülmediği bir alan açılırsa, CV havuzumuzda en üst sırada bekletip ilk sizi arayacağız.

Önünde duran kağıt bardağı sıkıca tutup, karşısında fok balığı gibi konuşan kadının suratına atmak istedi ama yapmamalıydı. Çünkü o okuldaki kariyer günlerinde olumsuzluklar kar-

şısında profesyonel davranması gerektiğini öğrenmişti. Sahi bu kariyer günleri olumsuzluk karşısında sergilenecek tavırlardan öte, olumlu olabilmesi için bir şeylerin, göstereceği tavırların işe yarayacağını öğretmemiş miydi? Gayet de iyi öğrenmişti ama geçerliliği yoktu yaşamın karşısında.

Otobüs sarsılınca, irkilerek uyandı birden. Bulanıklık netleşmeye başlayınca az evvel yaşanan her şeyin aslında bir rüya olduğunu anladı. Burnu araba camından dolayı içeri göçmüştü sanki. Alnı cama vuran yağmurdan dolayı buz gibi olmuştu. Muhtemelen rüyanın tesiriyle çok kastığı için kendisini, boynunda muazzam bir ağrı oluşmuştu.

Yaşananların rüya olduğuna sevemedi bile.

Zira altı aydır heyecan, heves, korku karmaşasını gün geçtikçe daha şiddetli yaşıyordu.

Hayatının önemli bir dönüm noktası sonlanmak üzereydi, hayatı şimdi yeni dönemeçlere gebe...

Yaşayıp, görecekti...

**“Tarihin sayfalarını
kariştirdiğımızda, bu kadar
az adamla bu derece önemli
görevlere atılan, bu kadar az
adamla bu denli büyük güçlere
karşı çarpışan bir başka lider
bulamayız. Kendine böylesine
güvenin, halka böylesine
güvenin, insanın mücadele
yeteneđine böylesine güvenin bir
eşi tarih sayfalarında aranabilir
-ama, asla bulunamaz.”**

Fidel Castro

**Küba Devrimi'nin önderi
enternasyonalist devrimci
Che Guevara
ölümsüzdür!**